

د معجزې تپه

ناول

ليکوال: موريس لبنان

ژباړه: نصير احمد احمدي

کال: ۱۳۹۳ ل

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پوليسي او جينايي ناولونه مې تر نورو زيات لوستل، بيا يوه ملگري يو جينايي ناول راكړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخيست او د كتاب له اصلي كركټر (ارسن لوپن) سره مې مينه پيدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امريكايي فيلمونو د پوليسي كركټر (جيمز باند) غوندې يو مشهور كركټر دى او فرانسوي ليكوال (موريس لبلان) په خپلو ډېرو جينايي ناولونو كې همدا كركټر لوبولى دى. د (موريس لبلان) نور جينايي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخيست. څه موده مخكې پخوانيو خيالونو په مخه كړم، د همدې ليكوال كتابونه مې سترگو ته ودرېدل، فكر مې وكړ چې ښكلي او له پېښو ډك جينايي ناولونه يې ليكلي دي، راځه! يو ترې وژباړه. يو څو په پښتو كې ډېر كم جينايي او پوليسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلك د نورې دنيا له پوليسي او جينايي ادبياتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنايت او جنايتكارو نه به يې لا ډېره كركه وشي. كه مو خوښ شو، راته ووايست، د ارسن لوپن نور كتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزې.

مننه

نصير احمد احمدي

۱۔ ورونیک دوهرژمون:

ورونیک خپلې اوبښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته يې وکتل. په غريو کې يې وويل:

— هونوريک، خبرو دې ووېرولم، ووايه! زما پلار دې په خپلو سترگو وليد؟

هونوريک د سارک د جزيرې يوه ځوانه ميرمن وه. دې د کاسکي د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په خپره کې يې د معصوميت ښې له ورايه ښکارېدلې.

هغې يوه سره سا وایسته، ويې ويل:

— ميرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزيرې اوسېدونکي مرگ په خپلو سترگو ويني؛ يواځې يوه مياشت مخکې جزيرې ته يو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چانه دی ليدلی، خو په خلکو کې گونگوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانيانو له ډلې يو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنگله کې يو، دوه مړي ونه موندل شي.

ميرمن هونوريک غلې شوه، ورونیک ته يې وکتل، ويې ويل:

— د دې جزيرې په يوه متروک کور کې د څلورو صليبونو نښه وليدل شوه؛ دا صليبونو په وينو ککړ وو؛ لاندې يې يوه جمله ليکلې وه:

«څلور صلیبه — څلور جنازې» په بل کور کې يې څلور کسه پر صليب راځړولي وو، له دوی سره هم يو يادانت پړوت و: «د مړو دا شمېره بايد دېرشو ته ورسېږي». اوس د جزيرې د اوسېدونکو په مينځ کې وحشت پړوت دی؛ يوه مياشت مخکې له دې جزيرې څخه د وتلو هڅې پيل

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزيره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سيورو هم وېره لري. هو رښتيا، تېره اونۍ له خپلو څو ملگرو سره له جزيرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او وږه خور مې د جزيرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوريک غلې شوه، ورونيک ته يې وکتل، د هغې په سترگو کې اوبښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې ميرمن وه؛ زيرې سترگې يې درلودې، خو په دې ښکلو سترگو کې درد او اندېښنه له ورايه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تردې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت يې د بوهام په ښار کې له يوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونيک ته يې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا يې څه کول، خو د ورونيک د پلار (کنت هرژمون) د ټينگار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی يې پيدا شو چې نوم يې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونيک پلار او د هغې خاوند په پيل کې يو بل ته گران ول، خو وروسته يې تر مينځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله يې يو بل په سپکو ټکو ياد کړل. ورونيک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ يواځې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مينځ توره پيشو تېره ده. دا وېره يې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترگې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تېره چاره ښکارېدل. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانۍ سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټري کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، دروند سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه ېې سده پرېوته. کله چې يې سترگې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترگې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونيک وروښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

—شکر چې ژوند يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستونۍ تېر کړ، په سترې غږ يې وويل:

—هو، سا راکې چلېږي.

ورونيک وويل

—دا جنايتکار چېرته لاړ؟

—بيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانۍ خپل پلار ته وکتل:

—ولې؟

د پلار تندي يې گونځې پيدا کړې:

—لورې، هيله کوم، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

ورونیک یو ناخاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.

کنت هرژمون وویل:

—نور به هغه دلته رانه شي.

بنځې په ژړا کې وویل:

—هیله کوم، علت یې راته ووايه.

پلار یې وویل:

—ورسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا

ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسي په دې حقیقت پوه وم. ما د

پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر څلرویشو ساعتونو

ونیول شي او خپله سزا به وویني.

د ورونیک چیغو زور واخیست:

—اه، نو زما زوی فرانسوا به یې پلاره شي!

د کنت هرژمون د تندې گونځې لاپسي ژورې شوې:

—هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.

بنځې په ژړا کې وویل:

—نور څه نه شې ویلی؟

—نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله

پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووايم، زړه به دې له وېرې

وچاودي.

سړی غلی شو، لارې یې توکړې؛ وینه پکې گډه وه؛ ویې ویل:

—له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په موږ کې باید یو مېشي، زه یا

ورسکي.

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ور ولېده:

—اِه! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووايه! زه باید په دې خبرو پوه شم.

کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:

—دا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیشوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وګړي چې زما اندېښنه یې ځایه وي.

—پلاره! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږي؟

کنت هرژمون په خبره کې ور ولوېد:

—هو، خو که له زندان وتښتي، بیا!

یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خونېده، خو د خپل زوې فرانسوا راتلونکي یې زړه خوړ.

کنت هرژمون وویل:

—ورونیک، غوږ ونیسې چې څه درته وایم.

ورونیک سرې سترګې ورواړولې.

پلار یې وویل:

—زما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیشوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیري پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

ورونیک وپوښتل:

—او ته؟

—له فرانسوا سره د سارک جزېرې ته ځم.

ورونیک په حیراني ویل:

—د سارک جزیره؟

—هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوږې د جزېرې ساحل له اوارو تېرو ډک دی. له لوړو-ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېرې او شنه ځنگلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېرې ورځي او بس.

ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:

—خو ته ولې دې جزېرې ته ځي؟

—دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تنبټولو له پاره یو څه وکړي.

—نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟

—دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزېرې ته راشي.

ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوږې میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه پوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

فرانسوا سره د سارک جزيرې ته لاړ. ورونيک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورته، خو هلته يې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.

خو ورونيک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. يوه ورځ د ماکونوک په نوم يوه بېړۍ چلوونکي ورته وويل چې پلار يې ډېر وخت په ځنگله کې تفريح کوي او کله کله هم د جزيرې په پخوانيو ويرانو (خرابو) کې په يو څه پسې گرځي. داسې لکه د يوه لوی گنج په پيدا کولو پسې چې سرگردانه وي.

د کنت هرژمون کور د يوې شنې غونډې پر سرو؛ په دې کور کې يو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومیده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښوونو سره سم به يې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.

استفان مارکس يوه ورځ پر ورونيک زړه بایلود او د همدې پاکې مینې له امله فرانسوا لا ورباندې گران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و؛ ذهن به يې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم يې پر لورمین دی. خو نه يې غوښتل چې د خپل ماموریت تر پایته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصميم ونيسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به يې له ورونيک سره د واده غم وځوري.

پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونيک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره يې واده وکړي.

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې گونگوسې شوې، چې په جزیره کې غله او قاتلین پیدا شوي او د خلکو مال او ژوند گواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله یې ورونيک ته د یو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکې میرمن هونورین وه چې ورونيک ته یې د جزېرې د وحشت کیسې کولې. هونورین ویل:

—میرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزېرې لیرې یاست، خو جزیره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې یو یا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د بڼه کېدو تمه هم نه لیدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې باید جزیره پرېږدي، خو هغه سرتمبه سپړی دی؛ تر اوسه یې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنگله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چیغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نیمه شپه مو حیرانونکي غبرونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونیک وویل:

—نو په ځنگل کې غله دي؟

نه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنگه به يې وينې؛ د جزيرې
اوسېدونکو ته چې د زمري زړه هم ورکړې، نو څنگله ته د تلو جرات نه
لري.

ورونیک په خبره کې ورو لوېده:

بنه، نو هغه غږونه د څه وو؟

هونورين وويل:

د جزيرې اوسيدونکي په بيړيو کې تېستېدل!

او پلار مې پاتې شو؟

هو، د خلکو په تېستنه خوشاله و، ويل يې چې بنه زيری دی، غله به پوه
شي چې په دې جزيره کې د لوتلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به
بې له دې جزيرې ورک کړي.

او فرانسوا څه کوي؟

هغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په
وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونیک سره ساه واخيسته، ويې ويل:

بايد ډېر ژر جزيرې ته لاړه شم او خپل زوی وژغورم.

د هونورين سر وځپد:

خو په دې شرط چې تر اوسه ژوندی وي.

ورونیک فکر په مخه کړه؛ له نيولې خبرې څخه يې داسې ښکارېدل چې
ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولی دی؛ وروسته يې سر هسک کړ:

څه وخت حرکت کوو؟

سبا سهار

ورونیک وویل:

—هونورین! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ موږ باید له وسلې پرته هلته لاړ
نه شو؛ یو ملگری مې دی، پاتریس بلوال نومېږي. پخوانۍ تقاعدی
افسر دی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرن ورته وایي، خوزه ډاډه یم
چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

—ارسن لوپن؟ هغه خو مې شوی.

—نه، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلستیا کې مې له
پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه
سړی دی؛ ده په میلستیا کې دن لوی پرن راوپېژاند، مامان کورالي
ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

—ښه، له دې سړي څه غواړې؟

—پاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته راسره وکړي.
په دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزېرې ته راغواړې؟

—هو

—او که ستاسو خبره ونه مني، بیا؟

—ارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

—په هر صورت، موږ باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنبې خبره
واوښته، بیا جزېرې ته تړلې اونۍ کومه بېرې نه ځي.

—سمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو

وي.

ورونیک دا وویل؛ پر څو کی. کپناسته؛ قلم او کاغذ یې وړ واخیستل؛
ویې لیکل:

بناغلي پاتریس بلوال:

تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې
فرانسوا د سارک په جزیره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې
سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه
هیله کوم چې خپل ملګري بناغلي لوی پرنا ته وویاست چې د مرستې له
پاره جزیرې ته راشي.

په درنښت

ورونیک دوهرژمون

۲_ څلور صلیبونه !

د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د گلژمون له ځنگله تېر
شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنگل په څنډه کې یو متروک
کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب ښوونکو شپې تېرولې، خو
اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.

ورونیک او د هغې د سفر ملګري دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر منځ
ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو خبرو یې داسې برېښېدل
چې د خوشالۍ خبره نه ده.

ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:

_ څه خبره ده؟

ښځې خپل سرو ښوراوه:

—ورشی، په خپله بې وگورئ!

ورونیک او هونورین، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مینځ کې بې لار وایسته؛ د دهلیز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ یو ناڅاپه بې رنگونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صلیبه بنکارېدل؛ پر هر صلیب یو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ یې پر وینو دا جمله لیکلې وه:

«د دېرشو اجسادو جزیره— څلور صلیبه د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړې زموږ په اسرارو پوه شي.»

د ورونیک لینګې ولږېدل؛ لاس یې پر دېوال ولگاوه؛ هونورین تر مټ ونيوله او په زحمت یې له ګڼې ګوڼې راوايسته. ساحل ته نږدې پر یوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورین وویل:

—ورونیک، وگوره، څه درته وایم! دا د خطر لومړۍ نښه ده؛ دا مړي باید دېرشو تنو ته ورسېږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو یې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزیرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.

ورونیک په وېرېدلي غږ وویل:

—دېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ویرانه کې راڅرګولي دي؟

هونورین وویل:

—دا کنډواله، د سارک جزیرې ته د تګ په لاره کې موقعیت لري؛ هر څوک چې د سارک جزیرې ته ځي، لومړی یې په دې مړو سترګې لګېږي؛

هغه ڇا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزیرې ته له تگ څخه
راوگرځوي،

ورونیک وویل:

—خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.

هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې
وايست:

—زه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت
نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې ډېر وخت په ځنگله
کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له گڼو ونو وېرونکي
غېږونه راوځي.

—بیا؟

—نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو
لگېدلي وو.

ورونیک وویل:

—اوس څه تصمیم لرو؟

—موږ د جزیرې خواته ورځو، خو له بهرې نه کښته کېږو؛ له هماغه ځایه
به استفان ته ورغېږو؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به
ورسره پوه شو.

—که رانه غی؟

—نو بیا به په بهرې کې پاتې یو.

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپبه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانگړو گډایو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یووړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل. دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلي. بهرۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:

—د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزیرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرگیو یو ښکلی کور جوړ کړ؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنگله ته تلو.

د ځنگله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېچا هم کوم گنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وايي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادگانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.

یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وايي، چې د لوی سیند اوبه شفا ښونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیري شول.

هونورین غلې شوه؛ ورونيک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولې وو؛ داسې ښکارېدل چې د دې خبرې نه اوري او یواځې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونيک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس خبره هم راگرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې گران دی؛ د استفان

مارکس هم دا خونبېړي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.

لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په آرامۍ سره لگېده؛ د ځنگله گڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانگو څخه د ويرانو د زړو دېوالونو څوکې راوتلې وې.

دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږانگازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرگ سيوری چې ورباندې خپور وي.

د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ورتېرېدلې. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې وروهلې؛ خوله به يې له خدا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بېړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وېرونکې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جټکه وخوړه:
_استفان.

وخت ووت، څوک ښکاره نه شول.

هونورين وويل:

_وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.

ورونیک په خبره کې ورولوېده:

_ويده به وي!

هونورين سره ساواخيسته:

نه، هغوی خبر وو چې موږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې درېږي.

ورونیک فکر په مخه کړه؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یواځیني زوی د مړۍ، ژوندي درک نه ورته مالومېده. هونورین وویل:

— شپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیاري له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.

ورونیک سترگې پټې کړې؛ له ښو یې بېلې شوې او ښکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو یې وویل:

— سخته ده؛ له اندېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.

د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:

— زه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته گوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو. دا یې وویل؛ پرې یې د یوې تېرې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.

ورونیک ټوله شپه سترگې پټې نه کړې، له ځنگله وېروونکې چیغې راتلې؛ دې یواځې ستورو ته کتل.

د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنگله گڼې ونې وېروونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنگل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنت هرژمون ماني ولاړه وه، خو په ماني کې د ژوند ښه نه مالومېده.

دواړه ميرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنگونه يې لړزېدل... په لاره کې يې هيڅوک ونه ليدل؛ ان هغه کب نيونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول. دواړه په احتياط مخ پورته ختلې؛ مانۍ ته نېرېدې يو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د يوه چا چيغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونيک غوږ ونيو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و. هونورين همالته ودرېده، خو ورونيک په بېړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته يې وکتل؛ يوه قوي سړي يې پلار ته سوکان نيولي وو. ورونيک وحشت واخيسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه يې بيا سترگو ته ودرېده. په همداسې يوه ورځ يې خاوند (ورسکي) د دې د پلار پر ټټير ناست، له تېرې چارې سره ليدلی و.

ورونیک څنگ بدل کړ؛ بلي کړکۍ ته ور وگرځېد؛ قوي سړی د شالخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره يې نه شواى ليدلې. د ورونيک په زړه کې ور وگرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته يې يو ناڅاپه ټکان وخوړ:

نو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چيغه کړه!

ای قاتله! که ما مې هم کړې، بيا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه

پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تيرې ته به ونه رسېږې!

ورونیک له ځان سره وويل:

د معجزې تيرې! څه مانا؟

ډز شو، کنت هرژمون چيغه کړه.

ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چيغه يې له خولې راووته.
سړي مخ ور واپړاوه؛ کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته يې وکتل، په زوره يې
وخندل.

سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک يې تر مټ ونيوله او په کښولو يې
کوټې ته ننه ايسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره يې د خپل
پلار جسد ته کتل. وروسته يې د مستخدمينو مړو ته هم پام شو؛ هغوی
په گوليو ویشتل شوي وو.

سالون د سړي خندا ونيو:

زه دې وپیژندلم؟

ورونیک مخ ور واپړاوه؛ زړه يې له ويرې خولې ته راغی؛ په زحمت يې
وويل:

ورسکي، ته!

۳۔ د مرگ غبر

ورونیک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و. ورسکي له شهوته ډکې سترگې د ورونیک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لږلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سړي وځړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:

— ووايه! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وخنډل:

— زموږ د دواړو زوی.

— غواړم هغه ووينم.

ورسکي په ملنډو وويل:

— بېرته مه کوه، وبه یې ويني.

ورسکي قوي سړی و؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنۍ سړي درلود؛ ککړۍ یې وړو خړو وینستو پوښلې وه. له خبرې څخه یې د بهرحمې نښې له ورايه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جزایې سترگې درلودې.

ورسکي يوې څوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کپناست؛ بلې څوکۍ ته يې
 اشاره وکړه؛ ويې ويل:
 _کېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.
 ورونيک غولي ته کتل.
 ورسکي وخندل:
 _خپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته وليد؛ خوشاله نه شوي؟
 ځواب يې وانه وړېد.
 ورسکي وويل:
 _په جزيړه کې دا وحشت ما راوستی؛ څوک چې وژل شوي؛ امر يې ما
 ورکړی دی؛ نو ته هم بايد له ما اطاعت وکړې.
 يودم پورته شو؛ د سالون تر کونجه لار؛ بېرته راوگرځېد؛ په غوسه يې
 وويل:
 _زما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.
 ورونيک هماغسې ځمکې ته کتل.
 ورسکي وويل:
 _زه يو وخت درباندي گران وم؛ داسې نه ده؟
 ورونيک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه!
 _نه، له تا مې تل کرکه درلوده.
 ورسکي وخندل:
 _دروغ وايې؛ پر تا گران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې
 وې چې له تا سره تېرې شوې.
 ورسکي غلی شو، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

تہ اوس ہم راباندې گرانہ یې، خو حالاتو زما او ستا تر مینځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترگې دې لا اوس هم ښکلې او زیرې دي، خو ستا پلار موږ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه یې ملامته؛ ته زما له پاره غوره میرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقیر کړم؛ ویې خورولم او ماته یې په ټیټه سترگه وکتل. د بېلتون په دې اوږده موده کې مې یوه شېبه هم له یاده نه یې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونیک ته یې وکتل؛ ویې ویل:

د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړیواله جگړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جگړه خلاصه شوه، بیا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته یواځې یې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د گرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې یې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پیدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزېرې ته د یوه لوی ماموریت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزېرې ته ځان راوړساوله؛ پلار مې دې څاره؛ تل ورپسې وم؛ باید پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزېره کې څه کوي، خو پلار دې هوښیار سړی و؛ ویې پېژندلم او د جاسوسي په تور یې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وتوخل؛ بېرته یې خپلې خبرې وغزولې:

زه د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسی یم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلینو سره په یوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشینۍ مړ

وای۔ پہ زندان کي پہ ڄينو پتو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا
 هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې گرځم.
 ورسکي د ميز له سره له اوبو ډک گيلاس ورپورته کړ، ويي ويل:
 _په زړه کي مې يو پتو راز دی، خو که مې ته مينه ومنې او گډ ژوند راسره
 وکړې، درته وبه يې وایم.
 ورونيک په بېړه ودرېده؛ په دقت يې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور
 نږدې شو؛ ورو يې وويل:
 _دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حيرانه به شې، خو لومړی
 دا راته ووايه چې له ما سره مينه لري که نه؟
 ورونيک کړکۍ ته کتل؛ په ذهن کي يې يواځې د خپل زوی فرانسوا خبره
 ورگرځېده.
 ورسکي وويل:
 _راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پيل کړو.
 ورونيک غلی وه.
 ورسکي د هغې تر لوڅ مټ گوتې را تاوې کړې په غوسه يې وويل:
 _بدمرغې ښځې، غوږ ونيسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې
 تفاوته يې.
 ورونيک په بېړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وويل:
 ته زما ميرمن يې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
 ورونيک په غريو کي وويل:
 زه ستا کنيزه نه يم.
 ورسکي وخنډل:

— بې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومني او له ما څخه اطاعت وکړي. ايا دا وړاندیز مني؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولري. واوره! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يواځې زما تر امر لاندې واوسي!

ورونیک غلی وه.

ورسکي خپل سر و خوځاوه:

— ډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي خبره نه ده لېدلې؛ پښيमानه به شي.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

— ته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شي. د جگړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅاري، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛ که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تر اوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولري.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

— ته دوه لارې لري؛ کومه يوه يې مني؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړندېدل؟

د ورونیک زړه ولړزېد.

ورسکي وويل:

—يوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرگ؛ راته ووايه کومه يوه

بې منې؟

د ورونیک شونډې و خوځېدې:

—مرگ

ورسکي وخنډل:

—خو دومره اسانه مرگ هم نه دی.

ورونیک په خبره کې ورو لوېده:

—په غلامۍ دې بې بلا وگرځي.

ورسکي چيغه کړه!

—ته به له خپل زوی سره يو ځای ومري!

ورونیک په غريو کې وويل:

—پروا نه کوي.

ورسکي غلی و؛ وروسته يې په ټيټ غږ وويل:

—سمه ده ستا ترمنځ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بيا هم فکر

وکړه؛ تراوسه لا وخت لري.

ورونیک خپلې سترگې پټې کړې؛ ورو يې وويل:

—وروستی ځواب مې همدا دی! مرگ.

ورسکي چيغه کړه!

—له ما نه دومره کرکه لرې! د ځان او يواځيني زوی مرگ غواړې، خو ماته

نه تسليمېږي! ته يوه مغروره او بې حيا ښځه يې.

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټينگ ونيو، ويې ويل:
_خدايه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذيله بنځه به له ما دومره کرکه
ولري.

يو ناڅاپه په گونډو شو؛ په پوست غږ يې وويل:
_هېله کوم، اوس هم راباندې گرانه يې؛ زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به
يو خوشاله ژوند پيل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس
حيوانات تر غاړو نيول؛ لغتې به يې وهلې، خو سا به يې زما په لاسونو
کې وخته بڼه مې په زړه دې، مور مې د اتیلا په نوم يادولم. اتیلا يوه
تاريخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرگونو کسان وژلي وو، خو مور مې
له دې نوم څخه خوند اخيست؛ وروسته يې د مرگ نوم راباندې کېښود،
خو اوس دا اتیلا د خپلې مينې په وړاندې په گونډو دی. جلاد هېڅ وخت
نه ژاړي، خوزه تاته التماس کوم؛ ما وبښه! گډ ژوند به پيل کړو؛ زوی به
مو هم راسره وي؛ هېڅ غم به ونه لري.

ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:

ورسکي په غږيو کې وويل:

_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ويرېزم، تاونه وژنم.

ورونیک کړکۍ ته کتل.

ورسکي ته يودم غوسه ورغله؛ له خولې يې لارې باد ېدلې، چيغې يې
وهلې... د سالون له يوه سره بل سرته تلو او بېرته راتلو.

ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه يې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان
ورکړ. ورونیک په بېړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له
قوي منگولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په خبر چيغې وهلې:

—ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرگ څخه ځان وژغوره.

ورونيك څو ځله خپلې اوږې ته ټكان وركړ، خو د سړي منگولې ټينگې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې كېناسته يو ناخپه يې اوږه و خوځوله؛ دوه گامه شاته شوه؛ د ميز پر سرد ورسكي ايښې توپانچه يې ورواخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وكړې. دوه گولۍ د ورسكي له غوږه تېرې شوې او درېيمه هم پر چت ولگېده.

ورسكي وخنډل:

—ډېره بېرحمه يې!

مخكې ورغی؛ خلاصې گوتې يې سره وروستې او ورونيك يې پر ټټر په سوک ووېله. ورونيك پر څوکی ورغله او ځای پر ځای كېناسته ورسكي شاوخوا وکتل؛ پرې يې راواخيست او ښځه يې پر څوکی پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:

—ورسكي د ښځو په لاس نه مري.

وروسته يې يودم وخنډل:

—خپله دې مرگ وغوښت. خو مرگ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخكې بايد شكنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرگ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخكې مې له يوې بلې ښځې سره واده كړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای كوي. راينولئ نومېږي؛ پنځلس كاله عمر لري، خو په توره وهنه كې يې وږې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرگ مبارزه وكړي.

وروسته يې يودم و خندل:
 -ولې ژاړې! تن په تن جگړه ده؛ يوه لنډه جگړه.
 ورونيک په ژړا کې وويل:
 -فرانسوا هم ستا زوی دی.
 -خو زه له دې جگړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې رايڼلوډ بريالی دی؛
 غواړم چې ستا زوی (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
 ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
 -ښه نو، تر اوسه لا په خپله خبره ټينگه ولاړه يې؟
 -هو، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
 ورسکي ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه!
 -ستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
 ورونيک يې تر څڼو ونيوله؛ د هغې سړيې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
 -وگوره، په ټوله جزيره مې څنگه وحشت راوستی دی! اوس دې نو د
 خپل زوی فرانسوا د مرگ شاهد و اوسه هغه به ستا د سترگو په وړاندې
 ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
 پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شي.
 ورسکي په بېړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوتيې ووت.
 د باندې يې چيغه کړه!
 -ورسکي خپل غچ اخلي.

۴- د مرگ پر لاره

ورونیک یواځې وه؛ دې په راوتلو رډو سترگو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترگې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډارېده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یواځینې زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وېره تېرېدلې. ټول بدن یې لږزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکې که هر څومه بېرحمه وي، څنگه به خپل اولاد وژني!

د څنگ له کوتې یې ټیټه غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکې له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سره سا واخیسته؛ شونډې یې وڅوځېدې:

— اه. فرانسوا، ته چېرته یې!

له کړکۍ څخه نری باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکارېدلې. د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه وروګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ورو سره کړل؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.

د ورونیک پر انتګو تودې اوبسکې راماتې شوې. ورو یې وویل:

— اه! ګرانه فرانسوا! مور دې وبخښه! زه ملامته یم؛ که مې ته یواځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لېده.

په دهلیز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکې غږ تر ټولو لوړ و، هغه وویل:

—کارونه سم دي؛ تاسو دواړه کين لور ته وگرځئ؛ تاسو هم د ځنگله خوا ونیسئ؛ هریو باید خپله وظیفه وپیژني.
چوپه چوپتیا شوه؛ ورونيک سترگې پټې کړې، د یواځیني زوې د مرگ لېدل سخت و.

د ورسکي غریبې واورېد:
—مخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ!
ورونیک هماغسې خپلې سترگې پټې نیولې وې.
د ورسکي خندا یې واورېده:

—فرانسوا باید د خپلې مور د سترگو په وړاندې ووژل شي.
ورونیک په زحمت سترگې پرانیستې؛ له کړکۍ یې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخې کسان یو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې یې تورې بنکارېدلې.
ورونیک چیغه کړه!

—خدايه! تردې کوم بل لوی وحشت نشته.
یو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپینې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو یې چرمې کمربندونه را تاو ول؛ یواځې سترگې یې لوڅې وې. په دې دواړو ځوانانو کې د یوه مرگ حتمي و.
ورونیک ته هغه لیک ور په یاد شو چې له خپل ملگري پاتریس بلوال خڅه یې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتگ ته یې کومه هیله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرگ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخنډل:

—ښه نو څه ته ماته یاست؟ شروع یې کړئ!

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په خبره کې يې د خپلگان نښه نه ښکارېدله.

ورسکي چيغه کړه!

—وخت مه ضايع کوئ!

تورې وځنگېدې. ورونیک خپل بانه سره وروستل، خو مورني احساس يې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترگې پټې کړي؛ بېرته يې سترگې پرانيستې؛ د يوه ځوان له مټ څخه وينو دارې وهلې.

د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنگياليو هڅه کوله چې خپل حريف له پښو وغورزوي؛ يو ځل به يو مخکې شو بل به شاته لاړ، بيا به همدا صحنه د مقابل لوري په گټه تکرار شوه. سپينې تورې لمر برېښولې.

ورونیک ناڅاپه يو څه وليدل؛ د يوه جنگيالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره گرځاوه. د ورونیک له سترگو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چيغې وهلې! فرانسوا... فرانسوا... خود تورو شرنګا د هغې تر غېږه لوړه وه.

فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.

ورسکي چيغه کړه!

—هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښيږي.

فرانسوا تورې ته لاس کړ او په يوه ټوپ يې ځان تر رايڼلود ورساوه، خو رايڼلود په چټکۍ سره خپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته يې دعاوي کولې.

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پنبه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تردې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛ د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولگېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیرته د فرانسوا پر ټټر کېناست. د ورونيک سترگې رډې راختلې وې. هغی د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترگې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو ترلاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت. ورونيک سترگې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پرې ټینګ و.

له خدا ډک نږدې غږ یې واورېد:

—د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترگو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندی یې او زړه دې نه دی درېدلی!

ورونیک سترگې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.

ورونیک توکړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولگېدې.

دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:

—او تو څه خبره ده؟

د او تو ژبه بنده شوه:

—په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.

ورسکي پر خپل مخ لستونۍ تېر کړ، ویې خندل:

—لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې!

—نه صیب! ما په خپله ولید؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

د ورسکي د تندي گونځې ژورې شوې:

—خه ډول سړی و؟

او تو وویل:

—په ځنگله کې مو ولید؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې یې زموږ غږ واورېد منډه یې واخیسته او په گڼو ونو کې ورک شو.

ورونیک له ځان سره وویل:

—ډاډه یم، دا ارسن لوپن دی.

ورسکي وویل:

—ونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟

—نه صیب! شاید په کومه مخروبه کې پټ وي.

ورسکي یوه شبېه غلی و؛ وروسته یې وویل:

—ښه نو، له دې وروسته باید ډېر احتیاط وکړو.

او تو په وېره وویل:

—شاید یو نفر نه وي.

ورسکي په غوسه وویل:

—ورسکي ډار نه پیژني؛ که لس نفره هم وي، خه نه شي کولای. ښه، دا

ووايه چې کونورا چېرته دی؟

—له پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه یې تعقیبول.

ورسکي وخنډل:

—کونورا تکره سړی دی؛ د دې جزېرې لویشت لویشت ځمکه ور مالومه

ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.

وروسته یې ورونیک ته وکتل؛ په ملنډو یې وویل:

— ٻنڀه نو په پای کې یو څوک درېسې راغی، خو ډېر ناوخته.

د او تو غږ یې واورېد:

— دا ښځه څوک ده؟

ورسکي په بیرې مخ وړ وړاوه:

— په تا پورې اړه نه لري!

— خو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.

ورسکي چیغه کړه!

— احمقه! هېر ډې شول، ته او کونورا ابدې بنديان وئ، خو ما له زندانه په

تېښته کې مرسته در سره وکړه؛ کار مې در کړ او تاسو هم ومنله چې په پټو

سترگو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه

پوښتنه کوې؟ هه!

د او تو سر وځړېد.

ورسکي د ورونيک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونيوله او په

کشولو کښولو یې تر بلې کوتې بوتله.

وخت تېر شو؛ ورونيک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې

لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.

شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونيک سترګې یې ورو تړلې.

ورسکي په لوړ غږ وویل:

— او تو!

د روازه خلاصه شوه؛ او تو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:

— رییس صاحب! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟

— هو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

اوتو غلی شو.

ورسکي وويل:

— ځاځۍ دې راوسته؟

— هو صيب.

ورسکي او اوتو په ځځه د ورونيک پښې او لاسونه ورو تړل؛ له ځمکې يې پورته کړه او په ځاځۍ کې يې پرېسته. کونورا هم راوړسيد او له اوتو سره يې په ځځه ځاځۍ ته حرکت ورکړ. باران تېزو؛ ځاځۍ په خټو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.

ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:

— دا څه دي؟

په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:

— صيب! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.

ورسکي د سپي تر ځيږې پښه لاندې کړه؛ سپی يو گز هوا ته پورته شو؛ پر ځمکه ولوېد؛ کورنچ يې وهل؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.

پر لوړو غونډيو واوړه اوږدله او په واوړه کې د ځاځۍ تگ قوي مټې غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې همالته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛ ورسکي وويل:

— اوتو، شراب شته!

اوتو وخنډل:

— اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

د اورېده بالا پوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې
غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:
_وڅښه، د يخني له پاره ښه دي.

اوتو وويل:

_په جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.

ورسکي وځنډل:

_هېڅ هم نه شي کولای.

اوتو وويل:

_خو که ډېروي، بيا !

_مه وېرېږه، خطر يواځې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنگله لاره بنده ده؛
پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يواځې يوه لاره شته، د ولاندوارلار، خو
دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې
څوک دې ژوندی ترې تېر شي.

اوتو وويل:

_يوه پوښتنه کولای شم؟

ورسکي وځنډل:

_اوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.

اوتو په وېره وويل:

_د گنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟

ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ورواخيست، غوړپ يې ترې وکړ،
ويې ويل:

—اوتو، د تيرې د معجزې د گنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د گنج له ترلاسه کولو پرته دا جزيره پرېږدم؛ زه بايد د اووه لسو کالونو زحمت نتيجه ووينم. ورسکي غلې شو؛ تش بوتل يې پر ځمکه واچاوه؛ ويې ويل: —ځی، ناوخته دی.

گاډۍ حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانگو کې تېز باد ننوتی و؛ يوې، بلې خواته يې سره اړولې. پاو وروسته په گڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخيست، يوې لوڅې ونې ته چې څانگې يې مخکې قطع شوې وې، وروخت، په خدا کې يې وويل: —ورونیک بايد همدلته پر صليب راوځړو.

يو ناڅاپه غلې شو؛ غوږ يې ونيو؛ ويې ويل:

—هلکانو! د شپيلکي غږ مو واورېد؟

کونورا له لاندې ور غږ کړل:

—هو، شايد زموږ خپل کسان وي.

اوتو وويل:

—غوږ ونيسئ! پر ځمکه د ځنځير د کښولو غږ دی.

ورسکي له پورته لاسي بتی ورواچوله؛ په حيراني يې وويل:

—اوتو سم وايي، هلته د ونو په مينځ کې يو څه خوځېدل.

ورسکي بتی مړه کړه؛ ورو يې وويل:

په لوړ غږ مړه غږېږئ!

ورسکي له ونې کښته شو؛ ويې ويل:

—اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سيمه وگورو.

ورسکي پر ورونيک ور ٿيٽ شو؛ د هغې سارو غور ته يي خوله ور نږدي
کڙه؛ په ملنډو يي وويل:

—ملگري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.

دواړو حرکت وکړ؛ يو ځای يي يو سپين جسم وليد؛ مخکې ورغلل، خو
سپين جسم هم په حرکت کې و؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز
شو. ورسکي په غوسه وويل:

—دا احمق ملنډې راباندې وهي.

دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛
ورسکي ناڅاپه ودرېد؛ ويي ويل:

—همدلته دی.

ورسکي بې حرکت ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يي کړه!

—حرکت ونه کړې!

ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو
وتليو گوليو د ځنگله چوپټيا ماته کړه.

ورسکي وخنډل:

—بس! کار يې خلاص شو.

خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ور نږدې شو؛ په ونه پورې يواځې
سپين کميس را ځوړند و.

ورسکي وويل!

—دا احمق څه شو!

کونورا وويل:

_هرڅوک چې دی، په چالاکي کې يې تر موږ وړې ده.
 ورسکي یو ناڅاپه چيغه کړه!
 _هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛
 ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
 دواړو منډه کړه، خو کله چې لوڅې ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل
 ځای ولاړ ولید. ورسکي په بېرته وویل:
 _ورونیک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
 اوتو ځواب ورکړ:
 ولې نه، غوښتل يې چې وتښتې، خو د تښتې پر ځای يې يوه مرمۍ
 وخوړه.
 ورسکي په تياره کې د ښځې پر ټير لاس کېښود:
 خير، زړه يې دريږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرگ په
 خپلو سترگو وويني. راځئ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب
 راوځړو.

۵_ زما خواته راشئ!

په لنډ وخت کې لوڅه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وویل:
 _ملگرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژئ؛ د پرې دواړه
 څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله
 نو، کونړا! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

خواب يي وانه وريد.
 ورسکي وويل:
 _دا کار بايد په خو دقيقو کې بشپړ کړو.
 کونورا غلی و.
 ورسکي وويل:
 _اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وڅېږي.
 بيا يي هم څه وانه وړېدل:
 ورسکي چيغه کړه!
 _احمقانو، زما خبره نه اورئ! په لومړۍ ورځ مې غوږونه در خلاص کړي
 وو چې له مانه به په پټو سترگو اطاعت کوي.
 کونورا وويل:
 _موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په گنج کې به
 زموږ برخه څومره وي؟
 ورسکي وخنډل:
 _په خپل رييس دومره بې باوره ياست!
 د اوتو او کونورا سرونه وڅړېدل.
 ورسکي وويل:
 _سمه ده، د معجزې تيرېه يې زما، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره
 فرانکه درکړم.
 اوتو وويل:
 _موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو! موږ د
 معجزې په تيرېه کې هم حق غواړو.

ورسکي وويل:

—دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د گنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ خو دقيقې يا هم لږ ډېر، يواځې خو ساعتونه.

اوتو وويل:

—له کومه دومره ډاډه يې؟

—اې احمقه! رييس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بيخايه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د گنج دروازې درته پرانيستل شي. اوتو وويل:

—هماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک يې په اړه راته ويلي!

—زړه دې هر نوم چې ورکوي، خودا دروازې موږ تر گنجه رسوي.

ورسکي غلی شو؛ پورته يې وکتل؛ لا يې هم پر مخ د واورې ساړه بڅرکې لگېدل؛ ويې ويل:

—ماکونوک د دې جزېرې يو پخوانی کب نيونکی و؛ ده د گنج په اړه له خپل پلار او نيکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنت هرژمون په دې جزيره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته يې د گنج ځينو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنت هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ور نه کړه چې تر گنجه ورسېږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځيني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککړۍ ورسورې کړه. زه يواځيني کس يم چې گنج ته د رسيدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر يو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شئ.

اوتو وويل:

_دوکه خوبه نه راکوې؟
 ورسکي چيغه کړه!
 _ته خپل رييس ته بې احترامې کوي!
 اوتو وويل:
 _خو تا ژمنه کړې وه چې که گنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توگه وېشل کېږي.
 ورسکي په نرمه ژبه وويل:
 _سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ یم.
 اوتو لاس وروغځاوه:
 _نو زموږ حق راکړه!
 ورسکي وخنډل:
 _احمقه! تر اوسه خو لا گنج نه دی پيدا شوی.
 ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشيدان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جبهه ډکه کڅوړه پيسې راوايستې، خو ځان دي غلې ونيو.
 ورسکي وويل:
 _دا واقعيت نه لري.
 هوتو په خبره کې ورولوېد:
 _تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترگو منله، خو موږ هم انسانان يو؛
 پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کڅوړه کې سلگونه زره فرانکه ول، سم نه وایم؟
 ورسکي وخنډل:

—سم وايې! خو تراوسه مې نه دې شمېرلې!
او تو وويل:

—ښه نو، زموږ برخه ترې را بېله کړه.

—که داسې ونه کړم نو بيا؟

—خبره جنجال ته مه بيايه!

ورسکي وخنډل:

—ورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.

او تو وويل:

—خو موږ درې نفره يو.

ورسکي په حيراني وپوښتل:

—ښه نو، درېيم څوک دی؟

—هغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې

سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.

ورسکي چيغه کړه!

—نو تاسو له ما سره خيانت وکړ!

غلي شو، دی پوهېده چې خبره خرابيږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛

کڅوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:

—واخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ!

او تو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:

—مننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.

ورسکي په پوست غږ وويل:

—خو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځی،
تیاره ده، کار تمام کړئ.

ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته بڼځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را
وځړوله.

ورسکي وویل:

—په تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل
کېږي چې په بې پانو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند
شي، اوس څلور پوره شول.

ناڅاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د
سړک یوه برخه سپینې رڼا ونيوله.

ورسکي او ملګري یې بې حرکت ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د
اور پر سر را ګرځېده.

کونورا وویل:

—وګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!

ورسکي په خوشالۍ وویل:

—د ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیزې د پیدا کېدو
لومړۍ نښه ده.

ورسکي لاسي بټۍ بله کړه؛ درې سره په بیرې لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای
پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.

ورسکي وویل:

—په ما پسې راځئ!

درې سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمخې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمخو راوتله.

ورسکي وويل:

— بايد يوې سمخې ته ورکښته شو!

خو کونورا حرکت ونه کړ.

ورسکي وويل:

— احمقه! چانس له لاسه مه ورکوه!

کونورا په خبره کې ورولوېد:

— ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلې و چې دوزخ همدلته دی او که

څوک دې غارونو ته ورکښته شي، اور اخلي.

ورسکي وويل:

— ښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږي، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو! ته

پريورې ته لاړ شه؛ وړې يو؛ خواړه او شراب راوړه؛ هورښتيا، تبردې هم

هېر نه شي.

اوتو په تياره کې ورک شو؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخيستی

و.

شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛ د يوې

سمخې خوله يې پر تېر ازاده کړه. سمخې ته تنگې ډبرينې زينې کښته

شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدل؛

وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بټۍ ولگوله؛ يودم شاته لاړ؛

غار د انسانانو له اسکلپتونو ډک و.

ورسکي وويل:

— شل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړيو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.

ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې يې پاکې کړې، ويې ويل:
— په زندان کې يوه تاريخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پيدا کړ؛ ډاډه يم، گنج هم همدلته دی.

ورسکي خو گامه واخيستل؛ ډبرينه دروازه يې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هېڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ يې واچوله؛ کوټه تشه وه، يوې دروازې ته يې پام وړ واوښت؛ له دروازې يې د غږو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل يوه درې کونجه لويه کوټه يې سترگو ته ودرېده. د کوټې له چټ څخه سپينه نرۍ رڼا را لوبدلې وه. ورسکي ځير شو، چټ سوری و، رڼا له هماغه ځايه راتله.

ورسکي شاوخوا وکتل؛ يو ځای وړې تيرې راټولې وې؛ د تېرو تر څنگ فلزي لکنه ښکارېدل؛ لکنه تر نيمايي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.

ورسکي ورنږدې شو؛ پر لکنې د خاورې يوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپينه رڼا ترې پورته کېدله.

ورسکي لاس وروغځاوه؛ د کونورا چينغې يې گوتې خلاصې پرېښودلې.
— مه!

د ورسکي رنگ والوت:

— ولي؟

— ماکونوک راته ويلې و چې که څوک دې لکنې ته لاس وروړې نو سوځي.

ورسکي و خندل، لکنه يې له ځمکې را وايسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل بنکارېده چې له سړپو جوړ شوی و. ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله... ورسکي وويل:

— دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟

ورسکي متوجه شو چې د لکنې سرتاويږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډېره را واپسته؛ ډېرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه!

— دا هماغه د معجزې تيره ده.

کونورا په بيه وويل:

— اورې؟

ورسکي په حيراني ورته وکتل.

کونورا وويل:

— غوږ ونيسه.

يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زغېروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خړهاری کوي.

ورسکي په بيه وويل:

— دا غږ د څنگ له کوټې راځي.

او تو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

_هلتہ یو انسان دی، هلی، دې خوا راشی!
 اوتو او کونورا منډه ورواخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر
 سری بوډا پروت و. ورسکي ورنږدې شو؛ بوډا خیرن ښکارېده؛ ټول مخ
 یې ژوروگونځو نیولی وو.
 ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
 ورسکي ورووویل:
 _معجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
 اوتو وویل:
 _زه خو په هېڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي!
 ورسکي وخنډل:
 _تراوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملگري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې
 وه.
 کونورا په خبره کې ورولوېد:
 _خو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې څارلو.
 اوتو وویل:
 _چټیاټ مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنگه
 ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
 ورسکي ټیټ شو؛ د بوډا لاس یې ونيو؛ د هغه غوږ ته یې خوله ورنږدې
 کړه؛ ورو یې وویل:
 _زه یم.
 د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، بېرته
 بېسده پرېوت.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲_ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:

_د هغه په خبرو پوه شوې؟

کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود،
ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترگو وويل:

_ارامه مې پرېږدئ!

ورسکي د بوډا سترگو ته د بټۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:

_له ما څه غواړئ؟

ورسکي د بټۍ رڼا د هغه له سترگو ليرې کړه؛ بوډا خپلې سترگې
وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خدا
راووته!

_اه! ورسکي، دا ته يې؟ تراوسه لا نه يې زور شوی.

د ورسکي پر زړه لږزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه
پيژني.

ورسکي په بېړه وويل:

_ته څوک يې؟ دلته څه کوي؟

بوډا په کمزوري غږ وويل:

-په دې پوښتنه دې خواشینی شوم؛ ته باید ما وپیژنې!
 ورسکي په حیرانۍ ورته کتل:
 بوډا وویل:
 -پر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلاریم، هغه والدا چې ستا میرمن
 وه، خو په ډېره ناځوانۍ سره دې پرېښوده.
 ورسکي په خبره کې ورولوېد:
 -خو ما تراوسه نه یې لیدلی!
 -سمه ده، نه دې یم لیدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په
 زندان کې وې چې زه د معجزې د تیږې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته
 راغلم؛ پوهېدم چې ته به یوه ورځ دلته راځې.
 ورسکي حیرانې سترگې ورته نیولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
 کونورا په بیړه وویل:
 -په وښو کې یې توپانجه پټه کړې ده؛ میل یې ښکاري؛ دا بوډا زموږ
 دښمن دی؛ باید ووژل شي.
 ورسکي فکر په مخه کې؛ او توت ته یې وکتل، ویې ویل:
 -اوتو، ته څه پکې وایې؟
 اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ویې ویل:
 -نوم دې څه دی؟
 -زور ډروید.
 ورسکي وویل:

دا د کښيشانو يوه ډله ده چې پر ځانونو يې د ډروید نوم ايښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او گوښه گیره خلک دي؛ یواځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کښاست، ویې ویل: زه ستا سود ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وگورئ، نخامې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نخا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې. ورسکي او دهغه ملگرو په حیرانۍ ورته کتل. دې نخا ته پخوانیو رومیانو د مار نخا ویله؛ نخاگر به په نخا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوگرځېد.

یوډا په نخا کې وویل: تاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ټول سزار ته هم همدا نخا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نخا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نخا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

دا د دېرشو مړیو د جزېرې نخا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نخا. یو ناخاپه یې وخنډل؛ د ورسکي تر منځ ودرېد؛ ویې ویل: وښئ! بیخایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو واره دی. گرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه دروسپارم. ورسکي په حیرانۍ ورته کتل. وروسته یې وویل:

—ته ولي دا کار کوي؟

بوډا په زوره وخنډل:

—تا د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزيره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې يو احمق بوډا د معجزې تيره در سپاري، خوشاله نه يې؟

بوډا غلي شو، په ځير يې ورسکي ته وکتل، ويې ويل:

—ورسکي، زه د تيرې شپې سړي يم، هغه څوک چې سپين کالي يې اغوستي و او تاسو يې پر کميس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنگل د يوې برخې ونو ته مې اوړ وړ واچاوه، اوس هم ما نه پيژنې؟
د ورسکي زړه ولږېد، او تو او ما کونورا يو گام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونيو، ويې خنډل:
—نو ته فکر کوي چې ورسکي به له تا وويرېږي؟
بوډا وويل:

—نه، نيت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تيره تاسو ته تسليم کړم.
—ولي؟

په دې پسې مه گرځه، خو يوه بله خبره واوړه! دا تيره يو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله يې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهۍ سلسله کمزورې شوه او د تيرې محافظين هم وتنبېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بيا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف يې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سيمه کې د معجزې تيره پرته ده او وېرېدل چې دا گنج د غلو لاس ته ور نه شي.

په دې محافظينو کې يو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې گنج په موندلو پسې جزېرې ته راغلي ياست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونیک پلار دې څنگه وواژه، ان د ورونیک د صليب د څړولو پېښه مې هم په خپلو سترگو ولېده.

ورسکي وخنډل:

ـ ښه نو، چې دومره مهربانه يې او له دې ټولو پېښو سره سره بيا هم مرسته راسره کوي، نو دا راته ووايه چې د معجزې تيرې چېرته ده، ها؟
ورسکي هغه تيرې د بوډا سترگو ته ونيوله چې د لکنې له مينځه يې راکښلې وه.

بوډا وخنډل:

ـ نه، دا تيرې ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وگوره، مينځ يې مات دی.

ورسکي حيران و، خو ضرورت يې درلود چې د بوډا خبرې واورې.
بوډا وويل:

ـ د معجزې د تيرې ځای يواځې ماته معلوم دی.

ورسکي چيغه کړه!

ـ زه په تا څنگه باورو کړم؟

بوډا وخنډل:

ـ بله لاره نه لرې. خو زه به يو بل راز هم درته ووايم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر يم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ايښی و. ستا کورنی نوم يادوم، ورسکي نه.
د ورسکي پښې ولړزېدې.

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې و خوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
_ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنگه خبرېدې!
بوډا وخنډل:

_بڼه نو، اوس په ما باور کولای شې؟

_هو، له دې وروسته سره ملگرې يو، خود معجزې تېره چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.

ټول له اوږده دهلبزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني
سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډروید (بوډا) په غوښتنه گوندې
ووهلې، لاس يې سوري ته ورننه ايست؛ ناڅاپه ټول دېوال شاته لاړ، يوه
لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډروید وويل:
_د معجزې تېره همدلته ده.

شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.

په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروید وويل:

_پوښتنه مو ونه کړه چې ترزمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده!
ټول غلي وو.

بوډا وويل:

_دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وگوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوي راوتلې دي؛ بله خبره! د معجزې په تېره کې هم دا خاصيت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

يو دم يې وځندل:

—خو د معجزې تيرې په درېيمه كوتېه كې ده.

ورسكي وويل:

—په موږ ملنډې وهې!

—نه، دا تيرې په زيرزميني كې موندلې شې. د دې تيرې يو ارزښت په دې كې دى چې د گروپ په خير رڼا خپروي. هو رښتيا، يوه بله خبره! دا تيرې يو چا ته ژوند او مرگ، دواړه وركولاى شي.

—څنگه؟

—د والدا نوم به دې نه وې هېر، هغه هم يو وخت زما په شان د دې تيرې ساتونكې وه.

د ورسكي زړه ولږېد:

—والدا اوس چېرته ده؟

—دلته، د همدې تيرې لاندې ويده ده.

د ورسكي سترگې رډې راوختې:

—چټيا ته وايه!

بوډا وويل:

—زما په خبرو باور وكړه، والدا له څو پېړيو راهيسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووايي چې ورباندې گرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تيرې وركړي.

ورسكي ته احساس وركولوېدلى و چې دا سړى ملنډې ورباندې وهې، خو د هغه ځينې خبرې رښتيا وې؛ دى بايد په ځينو رازونو پوه شوى واى. ډرويد وويل:

—دا ميرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې وليده، په يوه نظر به زړه ورباندې وبایلې؛ دا ستا په څير يوه گنهگار انسان ته ماته ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خوبيا يې هم زړه غټ ونيو.
ډروید وويل:

—ته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په گوته يوه گرانبيه گوتی. وه؛ دې گوتی. درې قيمتي ډبرې درلودې. رښتيا نه وایم؟
د ورسکي د تندې گونځې سره ورغلې:
—خو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخنډل:

—که اوس هغه گوتی. د والدا په گوته وي، نو دا باور کوي چې والدا به د معجزې تيره تاته درسپاري؟
ورسکي چيغه کړه!

—خدايه! د دې سړي له چتيا ټو نور سترې شوم.
ډروید پر غولي پرته هواره تيره وښويوله؛ لنډې زېنې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چيغه پورته راوخته:

—رښتيا دي، گوتی. د هغې په گوته ده.
او تو او ما کونو يو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په يوه اوږده دهليز کې ولاړ و؛ يوې خواته يوه ښځه پرته وه؛ حرکت يې نه درلود؛ پر گوته يې د ورسکي د مور گوتی. ښکارېدله.
له پورته يې ډروید غږ واورېد:

—د هغې لاس په خپل لاس کې ونيسه؛ دا بايد پوه شي چې مينه ورسره لري.

ورسکي په بېړه د پرتې ښځې لاس ورپورته کړ.
دروید وويل:

—د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ويرېږه! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لږزانده گوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه يې نقاب ليرې کړ؛ يو ناڅاپه شاته شو، پښې يې ولږېدې او بې حرکت ودرېدل.
دروید چيغه کړه!

—څه دې ولېدل؟

ورسکي د ليونيانو په څير په راوتليو رډو سترگو د پرتې ښځې خبرې ته کتل؛ پرتندې يې مړې خولې راماتې وې.
بوډا وخنډل:

—وگوره، څيره دې څومره بدرنگه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترگې به نور نځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سربښ شوې شونډې پرانيستې، په ټيټ غږ يې وويل:

—ورونیک.

بوډا وويل:

—احمقه! بېړه دې وکړه؛ په تياره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې يوه بله مړه ښځه پر صليب راوځړوله.

ورسکي په بيهه پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په خير کمزوری نه ښکارېده،
نيغ ولاړ و او په خير کي يې غوسه له ورايه مالومېدله.
دروید وويل:

خان دې ډېر چالاکه گانه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزيره دې د مظلومو خلکو په
وينو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې يو ډارن انسان يې.
د توپانچو گيتونه کش شول؛ درويد وروکتل، او تو او کونورا د وسلو
ميلونه ورته نيولي وو.

دروید په ملنډو وويل:

—هيله کوم، ما مه وژنئ، له يوه کمزورې بوډا څه غواړئ.
ورسکي چيغه کړه!

—احمقانو، ولې ماته ياست، ويې ولي!

له توپانچو څخه يواځې تورلوگي راووت.

ورسکي خپله توپانچه پورته ونيوله، خو تشه وه.

دروید وخنډل:

—دومره ساده نه يم، مرمی مې ايستلې دي.

ورسکي پر زينه پښه کېښوده. يو غږ يې واورېد:

—حرکت مه کوه!

ورويې وکتل.

—ورونیک توپانچه ورته نيولي وه.

ورسکي په بيهه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنگ تېر شو؛ له خپلو ملگرو

سره يې يو ځای منډه واخيسته.

دروید پسې ناره کړه!

— ښاغلی ورسکي! د معجزې تیره دې هېره شوه.

۷— پیاوړی حریف:

ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو یې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې یې څو ځله اوتو او کونورا ته وویل:

— ورونيک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صلیب راوځړوله.

دوی په بیره روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ویې ویل:

— زړه مې چوي؛ باید ډاډه شم چې هغه ورونيک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ورو لوبېد:

— نو څه کوي؟

بېرته ورگرځو.

کونورا وويل:

__نه، هغه وسله لري.

ورسکي وويل:

__احمقه، تر اوسه نو هلته نه دې ماته.

درې سره بېرته د سمخو خواته ورغلل.

اوتو وويل:

__وگورئ! هغه رڼا وې نشته.

لاندي کنبته شول، ورسکي اورلگيت ولگاوه، پر ډبرينو زينو ژېړه رڼا

پرېوته؛ يو دم د تيرې د بنويدو غږ راغی؛ ورسکي په بېړه پورته

وخت؛ د بېرته تگ لاره د درنې تيرې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي

تيرې ته اوږه ورکړه، خو تيرې درنه وه.

د ورسکي خبره له غوسې تکه شنه شوه؛ بېرته ملگرو ته راغی، په غوسه

بې وويل:

__په دام کې بې واچولو.

اوتو وويل:

__له ما سره بله توپانچه شته.

ورسکي په غوسه وويل:

__احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!

د اوتو سروڅرېد:

__هغه وخت وار خطا شوم، هېره مې وه.

ورسکي توپانچه ورواخيسته، مرمی بې وکتلې، سمې وې. وې وويل:

— له دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا كړو، كه نه نو هډوكي به مو همدلته وراسته شي.

كونورا خپل غاښونه وچيچل:

— دواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.

ورسكي وويل:

— خو كه له دې سمخې ژوندي ووتو.

كونورا وويل:

— ماته داسې ښكاري چې دوى هم تر اوسه همدلته دي.

— نو د سمخې په خوله كې هغه تيرې چا كېښوده؟

— ډاډه يم، نور و ملگرو به يې دا كار كړى وي.

كونورا له جيبه يوه تېره چاره را وايسته، پرته له دې چې د ورسكي نظر وپوښتي، په تياره كې ورک شو.

ورسكي او اوټو په خپل ځاى پاتې شول؛ پاو ووت؛ د كونورا درك معلوم نه شو. دوى دواړه هم پسې ورغلل. ورسكي يو ځاى نوک ونيو، ويې ويل:

— اورې! فکر کوم چې كونورا دى، بېرته زموږ خواته راځي.

غږ غلى شو؛ مخكې لاړل؛ په يوه كوټه كې تياره وه؛ دومره ښكارېدل چې يو څوك پر مخې پروت و.

اوټو چينغه كړه:

— كونورا خپل كار كړى دى؛ وگوره، د دې سړي په ټټر كې د كونورا چاره ننوتې ده؛ لاستى يې برېښي؛ ډاډه يم؛ دا د كونورا چاره ده.

ورسكي وويل:

— احمقہ! داسی نہ دہ۔

ورغی جسد یی پر مخی را واپا وہ؛ هوتو چیغہ کرہ!

— کونورا! اہ! کونورا یی وژلی دی!

ورسکی خیلہ توپانچہ لہ جبہ را وایستہ، ویی ویل:

— دروید تر موڑہ بر چالاکہ دی۔

اوتو پہ حیرانی۔ سرہ د کونورا جسد تہ کتل...

ورسکی وویل:

— راحہ!

دواہہ اوڑدہ سالون تہ ورسپدل؛ لاندی کبستہ شول؛ د ورسکی زپہ

ولہ زید؛ نبخہ پر خیل خای پرتہ وہ۔ ورسکی ورتیت شو؛ سترگی یی رڈی

راوختی؛ د نبخی مری گوتی د کونورا تر چاری راتاوی وی۔ ورسکی پہ

دقت نبخی تہ وکتل؛ د لاسونو پہ بندونو کی یی د پری سرے نبی پاتی

وی

ورسکی وویل:

— دا ہماغہ نبخہ دہ چپ موڑ پہ تیاریہ کی د ورونیک گومان ورباندی کری

واود ہغی پر خای مو پر صلیب را خرولی وہ۔

ورسکی یوناخا د نبخی لہ گوتو چارہ ورواخیستہ اود ہغی ستونی یی

ورپری کی؛ پہ غوسہ یی وویل:

— اوس نو سمہ مریہ شہ۔

مخامخ یو سیوری راغی، ورسرہ یی یو ورو غرواورد:

— زہ دے وپیژندلم؟

ورسکي مخامخ توپانچه ونيوله؛ په تياره کې د توپانچې له خولې سره
رڼا ووته، يو چا وخنډل:

—ورسکي، ته هغه څوک يې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه څوک
وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلگېت ولگاوه؛ يوه ولاړ ځوان دېوال ته اوږه لگولې وه؛ ځوان
متوسطه ونه درلوده، وېسته يې ژيړ او خبره يې سره بنسټ کېښودله.
ځوان وويل:

—نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانيول اوسيدونکی يم.

ورسکي په حيراني سره ځوان ته کتل....

ځوان وويل:

—زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلي يم؛ تا پيژنم؛
هغه کسان دې ووژل چې ډېر دې يې نه پيژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه
سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونيک مړه ده که
ژوندی!

ته ان دومره بې رحمه يې چې د مقتول خبرې ته هم نه گوري؛ تا دوي بنځې
درلودې؛ يوه د راينولې مور او بله هم د فرانسوا مور. دوي ورځې مخکې
دې په تياره کې خپله لومړنۍ ميرمن وويسته.

د ورسکي زړه ولېږېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه ځادر ليري کړ، ويې ويل:
—باور نه کوې؟

—ورسکي خپلې سترگې پټې کړې.

ارسن لوپن وويل:

__تاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راگير کړې.

ورسکي چيغه کړه !

__له ما څه غواړې؟

ارسن لوپن وخنډل:

__هېڅ، يواځې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.

ورسکي وويل:

__راځه ! د معجزې تېر به په ګډه پيدا کړو، نيمايي شتمنې يې ستا !

او توتو ته غوسه ورغله، خو څه يې ونه ويل.

ارسن لوپن وخنډل:

__خو لومړې بايد په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟

ورسکي غلی و.

ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !

__فرانسوا چېرته دی؟

د ورسکي په زړه کې تمه پيدا شوه؛ فرانسوا يو چاته ارزښت درلود او ده

له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بيا يې هم وويل:

__فرانسوا د تورې وهنې په مسابقه کې ووژل شو.

لوپن وخنډل:

__زه دومره احمق نه يم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.

ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه

غلی و.

لوپن شپېلکې وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او يو په عمر پوخ

سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، يوه پښه يې له لرګي جوړه وه.

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
_دې زما نږدې ملگری پاتريس بلوال دی.
غلی شو، پاتريس بلوال ته يې مخ ورواړاوه:
_بناغلیه! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.

ارسن لوپن وويل:
_نور پوځيان په بېړۍ کې دي؟
هو.

ارسن لوپن سرتېرو ته وکتل:
_ورسکي او د هغه ملگری گراشن ته بوځي، هلته يې وساتي.
اوتو او او ورسکي ترمټو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زېنه ولاړه وه، خو ارسن لوپن ترڅو سمخو تېر شو او د
ځمکې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې
ورسکي د ورونیک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړې پرې راڅړولی
و.

ارسن لوپن يو ځای ودرېد، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
_ستړی شوې؟

د ورسکې سترگې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:

_دې ونې ته وگوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدې
اومړي مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونیک مې له دې ځايه
وتښتوله. هلته وگوره! هغه څوک چې پر سپک را روان دی، پيژنې؟ دا

سڀي هم ستا د قربانيا نو له ډلې څخه يو دی. دا سڀي دې لومړی د مرگ په
خونه کې بندې کړ؛ بيا دې خپل زوی راينولې ته امر وکړ چې سيند ته يې
واچوي؛ دا کس د فرانسوا بنوونکي استفان ماروکس دی، خدای ژوندی
وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته يې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن
وويل:

—مه! اوس يې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا وويني.
ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سڀي
له مينې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، ويې خندل:
—د بناغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حيران يې! په دې
ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.
ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:
—فرانسوا مو پيدا نه کړ.
—نه

—په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار يا بل څه؟
د استفان ځواب منفي و.
ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ورنږدې شو، په غوسه يې وويل:
—د فرانسوا د ځای د بنودلو په مقابل کې څه غواړې؟
ورسکي ځمکې ته کتل...
ارسن لوپن له جيبه يو کارت را وايست، د ورسکي سترگو ته يې ونيو،
ويې ويل:

_دا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووايه، خومره پیسې غواړې؟
 ورسکي په حیرانۍ وویل:
 _دا خود فرانسې د ولسمشر موسیو والانګای کارت دی، هغه ولې له دې
 قضیې سره دلچسپي نیسي؟
 ارسن لوپن وخنډل، له جبهه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویي
 ویل:
 _وخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
 ورسکي په لېزنده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
 د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د
 نیولو ماموریت لري.
 د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
 ارسن لوپن لاس وروغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او
 ټوټې یې باد ورسره یووړې؛ ویي ویل:
 _زه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه درنکاره کړ، چې
 ستا نیول خومره مهمه دې؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې
 تېښتېدلې؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
 _فرانسوا مړ دی.
 _دروغ وایې!
 ورسکي غلی شو، یو دم یې وویل:
 _د معجزې تیره!
 _امکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
 ورسکي وخنډل:

— که يې پيدا هم کړی، نو يواځې به يې بې روحه جسد په لاس درشي.
— ولې؟

فرانسوا له پرون راهيسې نه اوبه خښلې او نه يې هم څه خوړلي دي؛ که
زما شرط ونه مني؛ هلکي به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمې سره ادا کړه.
ارسن لوپن وويل:

— ته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.

د ورسکي له خولې وحشيانه خندا راووته:

— نه، ماته يې مرگ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.

ارسن لوپن د يوه سرتېرې له ملا پرې ور خلاص کړ؛ ورسکي يې د صليب
په بڼه په ونه پورې کلک وټاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې يوه لوبښت
پورته وې.

ارسن لوپن وويل:

— اوس به پوه شې چې دا ډول مرگ څومره دردونکی دی.

پرې د ورسکي پر مټو، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان
داسې وښود چې تسليم د ونکې نه دی؛ سترگې يې اسمان ته ورواړولې،
شونډې يې وخوځېدې، داسې لکه وروستی دعا چې کوي.

ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته يې سوک ورکړ؛ ويې ويل:

— اې قاتله! يوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا
لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، ټپ او لوږه به يې
ووژني. ووايه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

پاتريس بلوان وويل:
 ورسكي به اقرار ونه كړي.
 ارسن لوپن په خپلو ژېړو وېستو كې گوتې تېرې كړې؛ لاندينى شونډه
 يې په غاښونو كې ټينگه كړه، ويې ويل:
 _نه، د پري درد تر يوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه
 ووايي.
 لوپن ورسكي ته ورنږدې شو، چيغه يې كړه:
 _كه د فرانسوا ځای راوښيي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد يې!
 د ورسكي غاښونه له ډېره درده سره وجنگېدل، په زحمت يې وويل:
 _هغه بايد مړ شي.
 پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپكو خولې ونوټه وړ واړولې؛ له
 گڼو پانويو كوچينې سپي راووت. استفان په خوشالۍ وويل:
 _دا د فرانسوا سپي دی.
 سپي د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لكۍ يې ووهله؛ لوپن سپي ور
 واخيست؛ هغه يې ټينگ په غېږ كې ونيو.
 استفان په حيراني وويل:
 _دا سپي تا څنگه پېژني؟
 ارسن لوپن وخنډل:
 _د فرانسوا د موندلو له پاره بايد په ځينو حقايقو پوهېږئ!

۹۔ د بوهم د پاچا تيربه

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره يې وخنډل:

— فکر مې کاوه چې تر ما هوښيار يې، خو داسې نه ده.

ارسن لوپن پر يوه ډنگه ونه کېناست، ويې ويل:

— يوه کيسه به درته ووايم. د مسيح له ميلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې

يوه حيرانوونکې پېښه رامينځته شوه؛ د پېښې ځای د اروپا ريو ښار و؛

دې ښار ته يې بوهم يا بوهيما ويل.

د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچينی ښار ښودل شوی دی. د دې

ښار د لوی سيند پر دواړو غاړو يوه لويه قبيله اوسېده. يوه ورځ په دې

قبيله کې جنگ وښت؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو؛ د جنگ په

علت نه پوهېدل؛ نارينه وو تورو ته لاس کې او ښځو هم د کورونو د

وسايلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازديگر د

قبيلې مشران د الب د سيند پر غاړه سره راټول شول؛ تر سهاره يې د

سولې په اړه خبرې وکړې.

سهار د پاچا دوي بېړۍ راوړسېدې؛ د قبيلې مشران او د پاچا استازې

په يوه لويه بېړۍ کې سره راټول شول؛ د قبيلې مشرانو سوله وکړه، خو د

پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبيلې د ځوانانو په

مرسته پر گاونډيو هېوادونو يرغل وروړي.

هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود؛ هر يوه به پر بل حمله

کوله او خپل قلمرو به يې پراخاوه. دا قبيله وږې وه؛ د ژوند له پاره يې

باید يو څه موندلي وای؛ په جگړه کې ډېر غنيمت په لاس ورته، ځکه يې

دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنگ له پاره ټوله قبيله (واړه، زاړه،

بنځې او نارينه (تلل ؛ له همدې سببه به يې د قيمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسايل ورسره وړل. د دې قبيلې په جواهراتو کې يوه مثلث شکله تيره وه چې دې قبيلې ته يې ترهرڅه ډېر ارزښت درلود. د قبيلې ټول اوسيدونکي په جنگي بېړيو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نيمايي ته ورسېده، يوه مشريوه پرده ليرې کړه او يوه ځلېدونکې تيره ښکاره شوه. دا تيره دوه متره پلنه او دوه نيم متره اوږده وه ؛ د تيرې پر لېدو ټولو تيرې ته سجدې وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.

د پوځ مشريوه لکنه ورواخيسته او ويې ويل چې دا لکنه او تيره د يو بل له پاره مهم دي او يو بل ته قدرت وربښي. دا د تيره موږ ته په جگړو کې پياوړتيا راکوي.

دې تيرې جادويي قدرت درلود او د هغه وخت فيوډالانو هڅه کوله چې دا تيره تر لاسه کړي. اوونۍ تيرې شوې؛ دې قبيلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سيمې يې ونيولې او يوه ورځ د اسکاندينيا يوه ساحل ته ورسېدل.

دوی غوښتل چې دا تيره په يوه مطمئن ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ايرلنډ ته ورسېدل. دوی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشري شو او د هغه لمسي د خپل نيکه ځای ونيو.

يوه ورځ يوه گاوندې پاچا له دوی سره يو تړون لاسليک کړ، د دې تړون له مخې بايد دواړو حکومتونو پر درېيم حکومت يو ځای جنگ پيل کړی

واي؛ دوی دا تیرې یوې جزیرې ته یووړه ؛ دې جزیرې دیرش پلنې ډبرنې تختې او قوي پلونه درلودل.

کلونه ووتل؛ دا تیرې په همدې جزیره کې ساتل کېدل، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانو دومره وخت ونه موند چې تیرې له جزیرې څخه انتقال کړي ؛ تیرې په جزیره کې پاتې شوه.

کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جگړې وکړې؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیرې ورو ورو له ذهنونو ووته.

ارسن لوپن غلی شو، سگرت یې ولگاوه؛ ورسکي ته یې وکتل؛ ویې خندل:

__دا جزیره د سارک جزیره وه؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو. پېړۍ ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وگرځېدل، خو پیدا یې نه کړه. دې تیرې زما پام هم ځانته وړ واړاوه؛ څیړنې مې وکړې؛ په هماغه لومړیو کې دې نتېجې ته ورسېدم چې دا تیرې باید د گرانديش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.

ماکونوک په دې عقیده و، چې د گرانديش د چېنې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیرې هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیرې د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرگ او ژوند نوم ورکړی و.

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیږه پسې گرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا د اښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د څلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شریکول، ترڅو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل. ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سگریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

— فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي. ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه. ارسن لوپن وویل:

— اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟
د ورسکي په سترگو کې غوسه ښکارېدلې وه. ارسن لوپن وویل:

— غوږ ونیسې! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل دی هونبیار سړی و؛ دېرژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ورواړاوه. پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راوړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

له يوه حيرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته يې وويل چې د سارک په جزيره کې يوه قيمتي ډبره پرته ده او که ته دا تيره تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شي.

ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن يې دې تيرې په مخه کړې و؛ ورسکي په نړيواله جگړه کې گډون وکړ او له جگړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا يې هم د معجزې تيره په ياد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزيرې ته راغی او په ټوله جزيره کې يې وحشت خپور کړ.

ورسکي خپلې لومړنۍ ميرمنې الفرايد ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وڅاري او کله چې جزيرې ته د خپلې دويمې ميرمنې ورونيک له راتگه خبر شو، پر صليب د هغې د څړولو فکر په مخه کړ.

ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ ميرمنې او ملگرو سره د ويرانو په سمخو کې تېراوه؛ دوی زحمت وايست او په دې پوه شول چې د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو لومړنۍ شرط په صليب د څلورو بنځو راڅړول دي. خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي. يوه شپه سمخې ته ورغی او په پټه يې د ورسکي او د هغه د ملگرو جلسه ولېده. ده د تيرې د پيدا کېدو په اړه غلطه نقشه وايسته او کاغذ يې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه يې باور وکړ، ځکه د يو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې گرځېده.

ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل. ارسن لوپن د خپل بالايونښ له جيبه يوه زړه کتابچه را واپسته، ويې ويل: —خو دا اصلي پاڼې دي؛ غور ونيسه! ځينې برخې به يې درته ووايم.

د سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرگ کوټه، پر صلیب را خړول شوې څلور بڼې، اور او حیرانونکي غږونه، د معجزې تیرې چې هم مرگ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...

دا پېړۍ وړاندې د دې تیرې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د یوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزیره یې په وحشت بدله کړه.

۱۰- ورسکي د تقدیر استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چیغه یې کړه!

ته یو جنایتکاری یې؛ د ورونیک رهنما (هونوریک) دې هم ووژله. د ورونیک زړه ولېږد.

ارسن لوپن وویل:

خو یوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډر وید.

شونې نه وه چې ډر وید او ارسن لوپن دې یو کس واوسي او په یوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډر وید له پخوا راهیسې په دې جزیره کې ژوند کاوه؛ تا د ډر وید ځوانه لور ووژله او ډر وید د غچ اخیستلو په

تڪل ڪي شو؛ هغه د سارڪ د جزيرې ٽولي سمڙي او خرابي پيڙندلې؛ ته
بي خاڙلې او د غچ اڃستلو په موقع پسي گرڇيده؛ ڪله چي دي جزيرې
ته راغلم، ڊرويد مې ولېد؛ پوه شوو چي دواږه يو هدف لرو.

ما د ڊرويد په مرسته ستا د لومړني بنځي الفريڊ جسد وموند؛ ڊرويد
راته وويل چي دا بنځه په تا پسي گرڇيده او غوښتل بي چي خپل زوى
وويني؛ خو ستا ملگرو په تياره ڪي ڏڙي ورباندې وکړي او مړه شوه؛
تاسو دومره په وحشت ڪي ډوب وئ، چي ان خپل او پردي مو هم نه
پيڙندل؛ هرڅوڪ چي په مخه درتلل؛ ويشتل مو. موږ د الفريڊ جسد را
واځيست او ڪله چي ته او کونورا په سپين کالي سږي پسي گرڇيدئ، په
ډېر مهارت سره موږ ورونيڪ پرځاى پرې اېستله.

په بيره سمځو ته ورغلو؛ ڊرويد پر پروږه پرېوت او ما هم په بله کوټه
کي ستاسو د راتگ انتظار ايست؛ نوره کيسه مالومه ده.

د ورسکي شونډي وڅوځېږي؛ ارسن لوپن غوږ ورنږدي ڪړ، ويې ويل:
_په زوره ووايه، فرانسوا چيرته دى؟

ورسکي په زحمت وويل:

_يو شرط لرم.

_څه؟

_ما خوشي ڪړئ.

ارسن لوپن وويل:

_ژمنه ڪوم.

ورسکي په زحمت وويل:

_فرانسوا ترپله لاندې موندلى شئ.

ارسن لوپن وويل:

زه په خپله خبره ولاړيم؛ ورسکي خوشي کړئ!

يوه شېبه غلی و؛ بيا يې وويل:

— له دې ځايه ورک شه! هورېشتيا، ورونیک او استفان له يو بل سره مينه لري او په نږدې وخت کې يې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له يو بل څخه بېل ياست؛ د فرانسې د قوانينو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو ترما به بد سپړي نه وي. لس دقيقې وخت لري چې دا جزيره پرېږدي!

ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا يې پر ډبرېنه تخته تړلی وليد. استفان په بېړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پری خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتياط کېناست؛ ارسن لوپن وويل:

— له تېرې شپې راهيسې همدلته وي؟

فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته يې په زحمت وويل:

— ورسکي چېرته دی؟

— هغه مو خوشی کړ.

فرانسوا حيران شو:

— ولې؟

ارسن لوپن وخنډل:

— زه له خپلې ژمنې نه اورم.

• * * *

د سمندر پر مخ یوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مینځ کې له لرگیو جوړه کوچینی، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونيک پر څوکی ناسته وه؛ د هغې په نیولې خبره کې د ستړیا ښې له ورايه ښکارېدلې دې د خپل زوې فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ورننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

—مورې! دې سړي موږ دواړه له مرگه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنگ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترگې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

۱۱_ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شگې پستې وې؛ د بوټونو تلي یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې گرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینی ماهی ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

—د دې خطرناک سړي خوشي کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

—ویښی! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

استفان وويل:

— ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.

ارسن لوپن وويل:

— پوهېږم؛ ورسکي په جنايت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.

پاتريس بلوال وويل:

— خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسگونو بيگناه انسانان ووژل؛ جزېره يې په وحشت بدله کړه؛ اخ، بايد چې تر ستوني مې نيولې وای.

ارسن لوپن وخنډل؛ يوه ساتونکې ته يې اشاره وکړه؛ ساتونکې له دوو دوربينانو سره راغی؛ ارسن لوپن يو دوربين پاتريس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ويې ويل:

— اوبو ته وگورئ! په يوه ميل واټن کې به يوه بهرۍ ووينئ.

دواړو دوربينونه سترگو ته ورنږدې کړل؛ استفان وويل:

— ليرې يوه کوچينۍ بېړۍ روانه ده؛ يواځې يو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکي دی؛ خپل ملگری اوتو يې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.

ارسن لوپن وخنډل:

— او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بيا؟

پاتريس بلوال په حيرانۍ وويل:

— دا امکان نه لري.

ارسن لوپن له جيبه كتابچه را واپسته؛ پانې يې واړولې؛ ويې لوستل:

—د پوځ د پخواني مشر په يادابنتونو کې ليکلي دي چې گنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې دېرش جنازې پوره کړي؛ څلور بنځي پر صليب راوځروي او خپله ميرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملگري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرايط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه ليکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ويلې چې دی به د خپل يوه ملگري لخوا وژل کېږي، خو او تو په هر څه پوهېده، هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ او تو هم خرافاتي سپی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تيره پيدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به يې ورسکي وژلی وي. استفان په حيرانۍ وويل:

—نو تالاه او توره سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخنډل:

—څه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په يواځې ځان ترسره کړل؟

د پاترېس بلوال او استفان سترگې رډې راوختې.

ارسن لوپن وويل:

—او تو مې له پخوا پيژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزيره کې وليد؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشيانان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جېبونو سلگونه زره فرانکه کښلي دي.

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما
 خبره ومنله د ورسکي دې خیانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې
 غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له
 پیسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛
 ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ
 وايستلې.
 استفان وويل:

_خو اوتو به ورسکي ونه وژني!
 _اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشيان له
 خويندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛
 د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې
 کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتیاج نه درلود.

۱۲۔ موسیو والانگلائی:

ورونیک دوهرژمون په یوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسي په یوه کوچني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په خپره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...

ناخپه یې نارینه غبرونه تر غوړ شول؛ غبرونه له گڼو ونو راتلل؛ د ورونیک تندۍ نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتريس بلوال را روان ول.

فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:

دېر وخت نه ښکارېدی، وواياست، څه مو کول؟

ورونیک ور غږ کړل:

زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.

ارسن لوپن وخنډل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څوکیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې گلانو ته اوبه ورکولې. ارسن لوپن په خدا وویل:

نه میرمنې! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضریم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تردې دا راته وواياست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي دهغه پلار دی؟

ورونیک وویل:

نه.

ښه نو، ورته ووايه چې پلار یې بل څوک دی.

ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

ارسن لوپن وويل:

— نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مينه درسره لري او وړانديز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.

د ورونيک رنگ سور شو.

ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د گلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ويې ويل:

— خوبه ده، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنايتکار نوم نه دی پيرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصيت ته يې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووايه چې تال ه استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پيدا شوې او وروسته د يوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پيل کړو.

فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنگ کېناست. ارسن لوپن وويل:

— گرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.

فرانسوا په بېره وويل:

— هغه گوتی. مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بيا الفريد ته ور په گوته کړه؟

ارسن لوپن وخنډل:

— په هماغه ساعت کې مې له هغو رنگه تيږو جوړه کړه چې په فلزي لکڼه کې مې موندلې وې.

— خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور ياد گاري يې وه.

دا گوتمی مې د ورسکي د مور کوتمی ته ورته جوړه کړه، او تو راته وویل چې ورسکي په نشه کې د دې گوتمی یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

ـ ښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیره یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وگرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنگه؟

ارسن لوپن وخنډل:

ـ له فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واوږېدل چې د ماکونوک د باغ د چینې اوبه او گلان شفا بښونکي دي؛ پوه شوم چې تیره په همدې حدودو کې ده، ځکه د چینې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیرې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیرې خپل خاصیت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا بښونکې تیرې شته، دا تیرې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې ځینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیره هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیره خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیره وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې گوهر باله. په ۱۶۲۳ م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې میرمنې په راپدېوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

شوه. د معجزې تيرې هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم بله بېلگه به يې په دنيا کې نه وي. استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کيناست او ويې ويل:

— وروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيرې په اړه وي؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيرې تر څنگ نورې وړې تيرې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه. ارسن لوپن وويل:

— د هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راډيوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکي سورشو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راډيوم وړې تيرې په لاس کې نيولي او لاس يې ورسوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيرې هم ژوند ورکوي او هم مرگ.

فرانسوا وويل:

— ښه نو، اوس مو چې د معجزې تيرې تر لاسه کړې ده؛ په دې تيرې څه کوي؟

ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:

— ميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟

ورونیک خپلې اوږې پورته واچولې:

— نه پوهېږم؛ زه له دې تيرې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزېرې هر څه راته وحشتناکه دي.

— خو د سارک په جزېره کې مو د پلار مانۍ په تاسو پورې اړه لري.

نه، له ماني او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.

نو ژوند به څنگه پرمخ وږي؟

زما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.

وروسته یې استفان ته وکتل، ویې ویل:

تاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟

استفان په بیړه وویل:

همداسې ده.

ارسن لوپن وویل:

پولیسو ستا د پلار په کوټه کې یوه وصیت نامه موندلې ده؛ لیکلي

یې وو چې لمسی یې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هېله

لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولري.

ورونیک په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته یې وویل:

سمه ده، منم یې.

ارسن لوپن وویل:

ښه نو، اوس دې د معجزې د تیرې په اړه نظر څه دی؟

تاموندلې او په تا پورې اړه لري.

سمه ده، خوزه غواړم چې دا تیرې داسې یو چاته ورکړم، چې په طب

کې ښه نوم ولري؛ هیله مې دا ده چې له دې گران بیې تیرې څخه په

درمل جوړولو کې استفاده وشي.

پاتریس بلوال وویل:

تا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.

ارسن لوپن غلی شو.

د ورونیک سترگې له اوبښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:

— ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.

ارسن لوپن غوږ ونيو؛ په بیرې یې له جیبه یو وړوکی دوربین را

وايست؛ ودرېد، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:

— هاغه موټروینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.

ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:

— ولې؟

ارسن لوپن غلی و؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته

راننوت. د پولیسو مشر له موټره کښته شو؛ ارسن لوپن یې تر مټ

ونیو؛ ویې ویل:

— راخته!

ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.

ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیرې یې خپله خولۍ له سره

لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:

— ښاغلی رییس جمهور! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزېرې

اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ورلېږلې وو.

ولسمشر والانکلای وویل:

— هو، پرون یې د تیږې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره

راغلم چې د دې تیږې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د

دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته وروپېژنم.

ارسن لوپن وویل:

— ښاغلی رییس جمهوره! د مننې وړ نه ده.

—خير، تاسو بايد د دولت او امر و منئ او له موږ سره د مامور په
صفت کار وکړئ.

ارسن لوپن وويل:

—په بښنې سره، زه خپلواک سړی يم؛ نه غواړم چې په دولت پورې
ځان وټرم.

دواړه غلی ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:

—غواړم چې د معجزې تیره دولت ته وسپارم خو د خلکو د صحت له
پاره ګټه ترې واخلي؛ دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخنډل:

—ولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.

—خو په بښنې سره، د دې تیرې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.

—شرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووايه.

—خو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.

—سمه ده، کوم شرطونه لرې؟

ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ويل:

—د سارک جزیره دڅو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهگاه وه؛ دا

جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې

جزیره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنگي

کیشتۍ لنگر واچوي او د معجزې تیره هم تر استفادې پورې همالته

وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به

جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

ولسمشر وويل:

ـ فکر وكړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تيرې د ساتلو مسول يې.

ـ مننه، زه دې كارته مناسب كس نه يم؛ ښه به دا وي چې دا ماموريت بل چا ته ورکړئ.

ولسمشر وخنډل:

ـ ښه، بل شرط!

ـ دوهم شرط ساده دی؛ هيله لرم چې د پريوره مانۍ له ترميم وروسته د ميرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.

ولانگلای وويل:

ـ دا شرط مې هم ومانه.

ارسن لوپن چېب ته لاس کړ؛ يو پاکټ يې را وايست؛ رييس جمهور ته يې ونيو:

ـ په دې ليک کې د معجزې د تيرې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه بايد لاړ شم.

دا يې وويل او له خدای پامانۍ پرته په بېړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړی، پاتريس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بېړه يې وويل:

ـ تگ دې له رييس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟

ارسن لوپن په خبره کې ورولوېد:

ـ په دې کيسو پسې مه گرځه!

—خو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر
دې ښه چانس نه شته.

ارسن لوپن وويل:

—وېرېرم؛ هغوی به مې بندي کړي.

پاتريس بلوال په حیرانۍ وويل:

—نه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دي.

ارسن لوپن وخنډل:

—په دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګڼهګار ښکارم؛

داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.

—نه، داسې نه ده.

ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه

کېښود؛ په سترګو کې یې اوبنکې راوړغړېدې.

—په یاد دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته

وروسپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونيو. نه مې هېرېږي.

۱۳۔ د سیوري نښه:

پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر څوکی
کېناست؛ سره سا بې وایسته؛ ورونیګ ورنږدې شوه، ویې ویل:
_کاپیتانه! رنگ دې الوتې دی؛ څه خبره ده؟
پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وویل:

_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟
پاتریس بلوال د هغه پر سرلاس تېر کړ، ویې ویل:
_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د مننې تمه نه
لري.

ورونیګ وویل:

_خو د هغه په خبره کې وېره ښکارېدلې.

—مېرمنې! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ويره يې پر ځای ده. تېر کال يې زه او مامان کورالي له مرگه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سيکې يې له غلو بچ کړي؛ دولت ته يې وسپارلې، خو "مننې" ته ماتله نه شو. (۱-د زرو زخېرې کتاب.)

خو کاله مخکې د المان د دولت مهم سياسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په يوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته يې تسليم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مينځ کې گنگوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سيند ته غورزولی او ځانورته يې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وويل:

—خو نه ومې.

—خير، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جگړې مخکې يې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د يوه امريکايي فيوډال په ميليونونو شتمني يې له هغوی څخه وژغورله، خو بيا هم پوليسو شک ورباندې کاوه (۳-د پړانگ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې يې د سويس په کانال کې يو سړی وموند؛ مهم اسناد يې په خپله مصنوعي سترگه کې پټ کړي وو، خو بيا هم پوليسو خپل نه کړ. ورونيک وخنډل او ويې ويل:

—ارسن لوپن د نړۍ ترټولو هوښيار او زړور انسان دی. پاتريس بلوال د ميز له سره د چايو پياله ورپورته کړه:

—ارسن لوپن له پخوا راهيسې پيژنم؛ يوه بله كيسه يې هم د اورېدو وړ ده. د سيوري نښه به مو اورېدلې وي؛ دا په گڼو چاپي مطبوعاتو كې راغلې ده، خوزه د ارسن لوپن له خولې كيسه درته كوم فرانسوا خپله څوكۍ ورنږدې كړه.

پاتريس بلوال وويل:

—ارسن لوپن څو كاله مخكې تلگراف راولېږه؛ خبر يې كړم چې پاريس ته راځي؛ ما يې هم په خپل كور كې پذيرايي وكړه. ما په بلاك كې ډېر گاونډيان لرل، خو له دوى سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خونېدل چې د دوى په اړه كومه پوښتنه وكړم.

په هغو ورځو كې مې د تاريخي آثارو له يوه پلورونكي څخه يوه ښكلې تابلو اخيستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خونې شوه؛ ويل يې چې په تابلو كې معماري د پخواني يونان په سبك جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمړينې ستنې لري. ورياده مې كړه چې دا يوه واقعي تابلو ده؛ په څنگ كې ليكلي تاريخ ته يې وگوره. تابلو د ۱۸۰۲ كال د اپريل پر ۱۵ رسامي شوې وه.

وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربين كې مخامخ كور ته وگوري.

لمر و؛ دمخامخ تامين لومړى پور په اسانى سره ليدل كېده؛ د ويدېدو تخت او ښكلې څوكۍ ښكارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټكان وخوړ؛ په بېړه يې وويل:

—وگوره، په مخامخ كور كې همداسې يوه تابلو راځوړنده ده.

—زه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومي ويل، تاريخ ته يې وگوره. ۱۸۰۲ کال د اپريل ۱۵
ارسن لوپن وويل:

—تا يادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده؛ نو د
گاوندې په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
—نه پوهېږم!

—په هغه کور کې څوک اوسي؟
—خه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لويز درمونت نومېږي؛ ژوند يې سخت دی؛ يوه وره لور لري؛
خپل ژوند په کارگرۍ او خياطۍ پرمخ وړي؛ نيکه يې شتمن سړی
و، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.

ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوږبين يې پرمېز کېښود ويي ويل:
—هغه وخت يې مشهور شاعر، اندريه شنيه هم اعدام کړ.

ومي ويل:

—هو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.

ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.

ومي ويل:

—د تامير چوکېدار راته وويل چې دا تاريخ دې ښځې ته ډېر اهميت
لري.

—پوه نه شوم.

دا بېوزله ښځه بايد هره ورځ کار وکړي او خپله وره لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا ميرمن د اپريل پر پنځلسمه کار

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خود تابلو تاريخ او په همدې ورځ دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو خبران کړي يم. ارسن لوپن وويل:

—پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟

نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړېکې نه لري. وگوره! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ښځه هم ښکاري؛ خبره يې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ورواخيسته ويې ويل:

—راځه!

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. گاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوگرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو؛ د سن د سيند او به له يوې غونډۍ څخه را توپېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وږه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلې را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ورننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد؛ مخ مو وروگرځاوه؛ يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛ سوالگرو

ته ورته رنگونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛ تېر شول. بوډاله جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ورننوتل. دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېد، زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو غاړگۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله. ارسن لوپن وويل:

ـ جالبه ده! دا خلک څه اړېکې سره لري؟

دوې په عمر پخې ډنگرې ښځې، يو خدمتگار، حکومتي مامور او يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ورننوتل. حيرانوونکې وه، ټول له خوراکه ډکې توکړۍ ورسره وړلې. ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خوبخت ياري راسره وکړه؛ له وره يو ماشوم راووت؛ د رايونر ډکوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛ کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛ ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نرۍ چاقو راويست؛ د کولپ په سوري کې يې تاوکړ؛ دروازه خلاصه شوه.

په بېرې ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوتې ښکارېدل؛ دې گڼو بوټو د نورو له ديدنه ساتلو. د ونې څانگې مې په

احتياط ليري کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظري په بڼه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې ليدلې و.

زېږې، پايبې، چوتره، هرڅه په يوناني سبک جوړ ول؛ حيرانوونکې دا وه چې د اپريل په پنځلسمه د پاریس په يوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.

زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په يوه هوار ځای کې گڼ کسان د دايرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.

نيم ساعت وروسته په گډه ولاړ شول؛ سوالگر او هغه چاغ سړي سگريټونه ولگول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله يو بل ښه پيژني. موږ ليري وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې يې تودې دي. کومې ميرمنې چې د الماسو غاړگۍ يې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه يې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې يوه وحشتناکه ناره راووته او د ځا خواته يې منډې کړې.

همالته يې د کاريگر له کوچيني زويه جامې وايستلې؛ کميس يوه ور واخيست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنگري ښځې غوټه کړه او خولۍ يې د هغه له گوتو وايستله. دوی يوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو يې عادي حالت نه درلود؛ ټول يو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکت په خپلو ځايونو کېناستل.

ټول غلي ول؛ په خبرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سړی و خوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلي خولې ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په خبره کې يې نا اميدې پرته وه.

دوي ډنگرې ښځې او کارېگره ميرمن پر زنگونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ گاونډۍ هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ خبره يې خواشينې ښکارېدله.

ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو. ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس و غوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوې. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنماي معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کېښته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛ يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:

—مهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نومېږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د
خرڅلاو ځمکه شته.

خو د موسيو والاندریه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د
خرڅلاوله پاره نه ده.

ارسن لوپن په خپله خبره ټينگار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د
پلورلو اعلان يې وليد، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه
بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو
يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ-مټ هماغه تابلو وه
چې زما او زما د گاونډۍ په کور کې راڅرېدله.
ويې ويل:

— همدا ځمکه ياودې؟

هو—

— دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په بناغلي
درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ
يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې،
خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين
شريک دي، خو يوه خبره ده...

ارسن لوپن په بېړه وويل:

— څه؟

— دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزې.

ارسن لوپن وويل:

— نو څه ته ماته يې!

درته وایم بی! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د درمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوی او پلار په همدې کور کې اوسي.

دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونه ویني؛ خو یو ماسپینین یې زوړ خدمتگار په بیره کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوڅې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتگارا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.

د خدمتگار خبره رښتیا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یواځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیره باغ ته ووت. درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.

هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت. ارسن لوپن وپوښتل:

—کوم وخت و؟

—د انقلاب دوهم کال...

ارسن لوپن په دېوال کې تومبلي جنتري ته وکتل:

—په همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه

موسیو ولاندریه د هغه خبره تایید کړه.

ارسن لوپن وویل:

—بیا؟

—هېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت یې درې میاشتي وروسته اعدام کړ. زوی یې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنگه اوازې وې، ځینو ویل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ، نورې ځمکې او جواهرات پر یوه انگلیس وپلورل شول؛ د کنوانسیون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښته وکړه، خو قانع کوونکی دلیل یې ونه موند، خو نور په دې عقیده ول چې د درمونت ټوله شتمني ورکه شوه.

ارسن لوپن وویل:

—خو د پارسي د سیمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.

—دا ځمکه یوه دولتي مامور په ارزانه بیه واخیسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته یې د کور دروازې وتړلې او تر کور یې سیمتي دېوالونه راوگرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ د عوا یې وکړه، خو قضیه یې ونه گټله.

شارل په دولت کې له يوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پيسو په مقابل کې يې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ موري يې د ډېر زړښت او خور يې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له يوه زاړه خدمتگار سره يواځې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې يوه حيرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت يوې پخوانۍ زړې خدمتگارې د ژوند په وروستيو کې شارل ته اعتراف وکړ چې درمونت د انقلاب په پيل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونيول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا يې هم وويل چې دا لوی گنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقيق ځای يې نه دی معلوم. شارل او د هغه زاړه خدمتگار نيمايي باغ پر بل مخ را واپاوه، خو نتيجه يې ورنه کړه.

ارسن لوپن وويل:

— څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په پاغ کې وي؟
 — نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پايه سرمايه داره ونه ليد. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.
 — بيا؟

— شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا يې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځينو سيمو ته

بیلچې او کولنگان نیولې وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور
 اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله.
 شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت،
 خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په
 لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې
 دوره وخوړه. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وښېده؛
 تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
 موسیو والاندريه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
 ارسن لوپن وویل:

د شارل له مرگه وروسته څه پېښ شول؟

موسیو والاندريه غاړه صافه کړه:

د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې گنج پسې گرځي؛
 په باغ کې یې یوه لوبښت ځای هم له اړولو پرته پرېښود، خو څه یې
 ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو
 ځل د اړېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لایې تمه نه ده
 ختلې؛ کله کومه تېره له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کېښته
 شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې
 تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې
 غیبې پېښې په انتظار ناست وي.

دوی د کال له پیل څخه دا اړېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري
 چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه گرانیه خزانه به
 ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

کوي؛ هر يوه يې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په يوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت يې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې يوه ورځ به يې د نيکه خزانۀ له څا څخه راووزي. ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سگرت يې ولگاوه؛ د دوکان مالک ته يې وکتل او ويې ويل:

ـ بناغيله والاندريه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندريه په خپلو ذره بيني عينکو سپين دسما تېر کړ:

ـ زه په دې باور یم چې هيڅ هم نشته؛ هسې يې د يوې ليونۍ خدمتگارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانۀ وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـ نو دا يورنگه تابلو گانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو گانې يې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله يې تابلو را واخيسته؛ پر مېز يې کېښوده؛ په څېر يې ورته وکتل.

والاندريه وويل:

ـ يوه يې همدا ده؛ بله يې د درمونت د يوې لمسۍ په کور کې راڅرېږي او له درېيمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ويې ويل:

ـ په درېيو تابلو گانو يو تاريخ ليکلی، د اپرېل پنځلسمه!

والاندريه وويل:

— په ټولو تابلو گانو ۲-۴-۱۵ ليکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونيول شو.

د ارسن لوپن شونډې و خوځېدې:

— دا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...

يودم غلی شو، والاندريه ته يې وکتل:

— له دې کورنۍ پرته بل چا د دې گنج د پيدا کولو هڅه ونه کړه؟

— ولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخيست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسيو توربون په نوم يوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندنې وکړې؛ وروسته يې د دورمونټ د کورنۍ د غړيو په خوښه فالبينان او جادوگران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا گنج به پيدا کوي، خو بريالي نه شول. بيا دا کور د دولت د بوديجې له پاره مهم وگڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونټ له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې سيمه کې کېندنې وکړي، دولت ته بايد ټکس وروسپاري.

ارسن لوپن وويل:

— څومره؟

— د کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانک، خو که يې گنج وموند، په دريو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د گنج له پيدا کولو سره علاقه ونه ښوده.

ارسن لوپن جيب ته لاس کړ، ويې ويل:

—مهرباني وکړئ، دا بې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه
ليک راته واخلي.

والاندریه په حیرانی ورته کتل.

ارسن لوپن وویل:

—يو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې
راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه
ووسي.

والاندریه وویل:

—ته لیونی یې، هلته هیڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.

—خیر، ته به خپله برخه کمیشن واخلي..

والاندریه قلم ور واخیست او د پیسو د اخیستلو رسید یې ولیکه.
کاغذ یې ارسن لوپن ته ونيو ویې ویل:

—هيله کوم، د پنبیمانی په صورت کې باید د اپریل تر پنځلسمې،
اته ورځې مخکې خبر راکړی، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت
وارثینو ته څه نه وایم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د گنج د
پیدا کولو بېځایه تمه پیدا شي.

ارسن لوپن په خبره کې ورولوید:

—نه، همدا نن یې خبر کړه! غواړم چې یو کال خوشاله و اوسي.

دواړه د والاندریه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته
وویل:

—د گنج په اړه په څه پوه شوي؟

ویې خندل:

نه، يواځې يوه ښکلي سرگرمي ده.

خو په دې سيمه کې سل کاله کيندنې کېږي.

د کيندنو پرځای بايد فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره ۳۲۵

ورځې لرم، خو که مې دا خزانۀ هېره شوه، ته به يې راپه يادوې.
مياشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې يادونه ورته کوله، خو
ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي
نه لري؛ يو ځل دوه درې مياشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته
تللی و او څه يې کول. يوه ورځ دخپلو ځينو کارونو د ترسره کولو له
پاره افريقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هېڅ احوال
نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د درمونت په اړه مې
ځينې اطلاعات ترلاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسی (زموږ
گاوندی) څو کاله مخکې له يوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې
وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې
ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له يوې بلې شتمنې نجلۍ سره يې
واده وکړ.

همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په يوه ليک کې وليکل، خو هغه
زما يو ليک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور
رسېږي که نه! په هر صورت، د اپرېل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې
کېدله او په پای کې همدا ورځ راوړسېده، خو د ارسن لوپن درک نه
و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سيمې ته ورغلم؛ د کوڅې په
سر کې مې څلورکاريگر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور
مخې ته ولاړول.

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوونې د دفتر
مشر والاندريه راغی؛ په مینه یې روغې وکړې، ویې ویل:
_بښه نو، ملگری دې لا تراوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:

_نه

والاندريه ټوخي واخیست؛ ویې پرېنجل، له لمره سیوري ته شو؛
ویې ویل:

_د درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ بېوزلو ته تمه
پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملگری
درک نشته.

د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې راووتل؛ ټولو زړې جامې
اغوستې وې؛ له څېرو نه یلي بنکارېدل؛ دوی تر موږ را تاو شول؛ د
ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي،
خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما گاونډۍ وویل:

_که هغه رانه غی، بیا؟

مخکې تردې چې ځواب ورکړم، سوالگر بوډا وویل:
_والاندريه ته یې لس زره فرانکه ایښي دي؛ که یې درک ونه لگېد؛
دا پیسې باید موږ ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې ووېشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په خبرو کې یې نا امیدې له ورايه
بنکارېدله.

وخت ووت؛ دوو ډنگرو ميرمنو دېوال ته خوار ولي ولگول؛ خيرن
چاغ سپری عصباني و؛ وروسته يې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې
يې لارې باد شوې، ويې ويل:

—دې احمق سپري پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غريبۍ يې
وايستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وايي.
بيا يې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې يې سپکې سپورې راووتې او
غلی ودرېد.

د موټر سايکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛
ورمېړونه کاره شول؛ يو څوک پر موټر سايکل سپور و؛ جامې او
څېره يې په خاورو ککړه وه؛ په موټر سايکل پسې ليکه دوړه
بنکارېدل.

موټر سايکل نږدې ودرېد؛ سپري ته مې په ځير وکتل؛ اه خدايه!
ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې يې اغوستې وې؛ څېره يې له
دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

—غلط شوی خوبه نه يم؟

ارسن لوپن يې خبره واورېده؛ ويې خندل؛ مخکې راغی؛ ويې ويل:

—نه، يواځې بربټونه مې خرېلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس يې راکړ؛ وروسته يې له جېبه يو کاغذ را وايست:

—بناغليه والاندریه! دا يې هم د پيسو رسيد.

بيا يې يوه ماشوم ته وويل:

—هله، له بناره يو کړايي موټر راوله!

ماشوم حيرانې سترگې ورته نيولي وې.
 ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ يو دم يې چيغه کړه!
 _هله نو، ژر؛ وږی يم، له تندې مې ستونی وچ دی. يواځې پنځلس
 دقيقې وخت لرم.
 هلک منډه واخيسته؛ زاړه گدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ څنډه
 ونيوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ يې غاښونه
 تينگ کړل؛ په ډکه خوله يې وويل:
 _بښنه غواړم؛ په لاره کې ريل له پټلۍ ووت؛ پنځلس نفره مړه
 شول؛ اړوم چې له زخميانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زور
 موټرسايکل کرايه کړ؛ تر دې ځايه مې ځان راوړساوله. ښاغليه
 والاندريه! هبله کوم دا موټرسايکل دهغه خاوند ته وسپاره؛ نوم
 يې د موټرسايکل پرتانکي ليکلی دی...
 ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرينو يې د ناوخته راتگ له امله
 بښنه غوښته. وروسته يې يودم وويل:
 _اه! موټر راغی.
 ساعت ته يې وکتل:
 _وخت تېر دی.
 ټولو په حيرانۍ ارسن لوپن ته وکتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر
 ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
 شېبه وروسته ټول انگړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو؛ څا ته نږدې
 لويه تيرپه وه؛ تيرپه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمړين لوبنی نیولی وي. په لوبنې کې غشي ته ورته ډبرين تير بنکارېده. تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنگ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه بنکارېدل. ارسن لوپن يوه دقیقه تيرې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
_هيله کوم يوه چاره راکړئ!

چاغ گړدي سړي له جبهه تېره چاقو را وايست. ارسن لوپن لومړۍ خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيرې پر لاندینۍ برخه ولگېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وابنه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې گوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچینی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
_بناغليه والاندریه، دا درسره وساته.
والاندریه رېږدېدلی لاس وروغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.

ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خونبي ورتوله شوه. ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيرې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړۍ يې يو کوچینی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

د درمونت د کورنۍ د غړو سترگې رډې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په ځیر ځیر یې د ارسن لوپن گوتو ته کتل. خو چاغ خیرن سړی یې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه نارې یې تر خولې راووته!

—اه خدایه! شکر.

دوې ډنگرې خویندې له ډېرې خوشالي یې هوښه شوې؛ بودا سوالگر دعاوې کولې. د وړو—زړو سترگې له اوبښکو ډکې وې. ما هم په حېراني تر مجسمې لاندې جوړ شوي درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.

په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند. لومړۍ پوښتنه مې دا وه:

—تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود. ویې خندل:

—د درمونت بېوزلو وارثینو ترما ډېره اړتیا ورته درلوده.

—خو څنگه دې دا خزانه پیدا کړه؟

ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس وروغځاوه:

—اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوگانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغي په اړه مې یو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېریادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

خزاني د پټېدو ځای د خوب په څېر ور گرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پټه کړې وه. د هغه يو زوړ خدمتگار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر څا راگرځېده، فکر مې وکړ د تابلوگانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز څا ته نږدې په همدې ډېرېنه مجسمه کې دی. ومې ويل:

—نو څنگه پوه شوي چې د غشي سيوري به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي، چې ترلاندې يې خزانه پرته وه؟ ارسن لوپن له قهوي څخه غوړپ وکړ، ويې ويل: —د تابلوگانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راگرځي او د اپرېل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوري د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې ترلاندې يې خزانه پرته ده.

—خو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟ —درمونت له دولت سره مخالفت درلود؛ سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بېړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلگونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لارم؛ نوې لار؛ نتيجه مې واخيسته، ځکه د

سرو زرو د کڅوړو پټېدو وخت غوښت؛ ځمکه ورته کېندل کېده،
خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته
راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په
پنځو دقیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د
اپرېل پنځلسمه د ماسپینین دوې بجې وې؛ ده هم د غشي سیوری په
نښه کې؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.

ارسن لوپن غلی شو، وېي وخنډل، وېي ویل:
_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه
شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

وېي ویل:

_د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کڅوړو او اوزه ګډه وه؛ ډېر ځای یې
نېو؛ دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کڅوړې به
د مجسمې په یوه درز کې څنګه ځایدلې!

د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې
فرانسوا او د هغې مور ورونيک ته مخ ورواړاوه:

_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره
مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې بېرته دولت ته
ورسپارلې دي، خو هېڅوخت مننې ته نه دی ماته شوی.
ورونیک وویل:

_ارسن لوپن اوس چېرته لار؟

دم گړی خو يې د افريقا نيت درلود، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو څخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.

پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پراوړه لاس کېښود، ويې خندل:

—تمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ! د گډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شې موندلی.

ورونیک وويل:

—له استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انگلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.

پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انگلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انگرې ووت.

۱۴- حیرانونکی مساپر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملگري وويني، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ورپورته شول؛ سگریټونه یې لگولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ويلي. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوبې (د رېل کوتې) ته ورغی؛ په کوبه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې گاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترگو څخه وپوهېده چې دې کوبې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې بېرته مخ واپراوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پرسرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:

— اه گرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستگا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوتې ته راننوت؛ گاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیرته ور وکتل؛ د ښځې په خبره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکتايي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټول.

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راوړ، خو کومه نتیجه یې وانه خيسته. کله چې یې دوهم ځل گاونډی میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترگې یې ردې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترگې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونيو؛ له ارسن لوپن سره یې سترگې وجنگېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترگو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

—میرمنې! خوښه مونه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشاني لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترگو کې وپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. درې واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د رېل د تېرېدو غبراته؛ کله کله به د څنګ له کوپې د مستو او بې تربيه ځوانانو خندا راغله.

گاونډی میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

—دا سړی پېژنې؟

—نه.

—ارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

—امکان نه لري؛ ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو؛ يوه اوونۍ مخکې يې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې ختلی دی.

د ښځې په تندي کې گونځې پيدا شوي؛
—پر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل يې چې ارسن لوپن وتښتېد.

—که داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟
—د دې سړي وارخطا راتگ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.

ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:
—غم مه کوه! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوبه که به يې ونيسي.

غلی شو؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي خبره يې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته يې وويل:
—نو تاسو ولې وېرېږئ؟
ځواب يې وانه وړېد.

يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پيسې ورکړې؛ يو اخبار يې ترې واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترگو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه وليکل شوي.
تېره شپه يې تېره وه؛ سترگې يې نه وې پټې کړې؛ خوب ورته، ځکه چپرکت ته وخوت.
ښځې په وېره وويل:

—تاسو بايد ويده نه شئ.

ارسن لوپن سترگې پرانيستې؛ ښځې اخبار ور واخيست؛ په ځير ځير يې ورته وکتل؛ بېرته يې پر چپرکت کېښود.

ارسن لوپن وويل:

—خو ماته خوب راځي.

يوه شېبه يې د رېل له کرکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته يې سترگې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حيرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پيژانده، خو ولې يې پر رېل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه

په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتېجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټتيا وايي.

يو ناڅاپه يې پر سينه فشار راغی؛ په بېرۍ يې سترگې رڼې کړې؛ نا پيژانده سړي تر ستوني نيولی و. گاونډۍ ته يې وکتل، تندۍ يې ويني و.

ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پياوړې گوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخيسته.

سړی پوه شو چې که يوه دقيقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همدا سې ټينگ ونيسي، نو مړينه يې حتمي ده، ځکه يې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره يې د ارسن لوپن تر لاسونو پرې تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې يې هم وتړل شوې. د ارسن لوپن په زړه کې ورتېره شوه:

—اِه! دا سړی تر ما هم چټک دی.

سړي له خپل جېبه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د گاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته گران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جېب کې واچول.

بنځې په زحمت سترگې خلاصې کړې؛ په بیرې یې له خپلو لاسونو بنگړي را وایستل او د سړي پنبو ته یې ور وغورځول.

سړی ټیټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنگړی جېب ته کړ. بنځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله. سړي سگریټ ولگاوه؛ یو یو غمۍ یې سترگو ته ونيو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه وپلټل؛ دولس زره فرانکې او د هغه د یادانېست کتابچه په گوتو ورغلل.

ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینۍ، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونيو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپيژاند او شل کاله قید ورباندې وخوت، خو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید. ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله خبره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پيژاند، خو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

ارسن لوپن مجبور شو چې له يوه جعل کاره ملگري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلی نوم د مدافع وکیل يو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر رېله پورې ځان را ورسوي، خو زړه يې درېږده؛ پرسېک، مغازه، رېل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تينستې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لاد چې اوس پر يوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر، يا ناوخته، بس! د پوليسو له پاره تياره گوله وه، هغه يې لاس تړلی نيولی شوای.

ارسن لوپن يوه بله اندېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کويې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چيغې يې وهلې او پوليس يې مرستې ته را بلل؛ د ده نيول کېدل حتمي وو. له ځان سره يې وويل:

—کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سگرت ځکاوه او له کړکۍ څخه يې له ښکلو منظرو خوند اخيست. وروسته يې د ارسن لوپن د يادښت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته يې وکتل؛ داسې ورته وایېږده لکه ځان چې يې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله کله به يې د سگرت د لوگي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

رېل تېزو؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چيغې راتلې؛
—د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تياری ونيسي.

غل يو ناڅاپه په چټکو گامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چيغه کړه او دا ځل په رښتيا بې هوښه شوه.

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بېړه يې د ارسن لوپن بالاوېښ
واغوست.

رېل د سن له سيند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پاڅې وړ
پورته او کړکۍ يې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وويل:

— احمق نه پوهېږې چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرگ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تياره شوه؛ د ارسن لوپن سترگې رډې
راوختې؛ سړي له کړکۍ څخه خپلې پښې ايستلې وې.

تياره، د رېل لوڅی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه!

مرگ حتمي و، خو د رېل سرعت يودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده

چې تونل د ترميم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر

کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېگر کار کوي او د

رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تياره کې ورک شو.

ريل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کويې ته راغلی لوڅی وړ سره

يووړ؛ رېل په يوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې يو بل

تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال بڼځه په هوښ راوسته؛

لومړی يې په خپلو جواهراتو پسې سترگې وغږولې، خوتمه يې

وخته، بيا يې د ارسن لوپن له خولې پلستر ليرې کړ.

بڼځې په بېړه وويل:

— د خطر زنگ ووهم؟

ارسن لوپن وخنډل:

— نه، دا کار به دی په خپل وخت کړي و.

-خو وېرېدم، وژلم يې.
 غلې شوه، وروسته يې يودم وويل:
 -اوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
 ارسن لوپن ويل:
 -پوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات ترلاسه
 کړئ.
 ښځې سره سا واپسته:
 -امکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونيول
 شي.
 ارسن لوپن وويل:
 -مېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد، پوليس راوغواړه ورته
 ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترگو وليد؛ هر څه يې درنه
 يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. ښځه يې تور بلايونس
 دی چې په لستونو کې يې اسمانې رنگه شنې ليکې تېرې شوې وې.
 ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو
 پام په بله اوبښته.
 رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه.
 وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
 -پوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما
 پيژنې؛ په دې توگه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن
 ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
 ريل لا درېدلې نه و، چې ښځې چيغې کړې!

_د خدای له پاره، تبا شوم، هرڅه یې رانه یو وړل.
 خو پولیس راغلل؛ ښځې یواځې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې
 چې زما نوم وروډن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا
 رانه وکړه.
 یو چاغ سپری راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو
 مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ وروړ او و:
 _ډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟
 _هو، په خپله و.
 _اوس چېرته دی.
 _د سن سیند ته نږدې یې له رېله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
 غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې وې ویل:
 _تور بالا پوښ یې پر تن و؛ په لستونو کې یې شنې لیکې تېرې وې.
 د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ وروړ او و:
 _د ښځې خبرې سمې دي.
 ارسن لوپن سره سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او
 پښې یې خلاص کړل.
 ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، وېې ویل:
 _ښاغلیه! دا سپری ارسن لوپن و؛ بیرې وکړئ، نیولی یې شی؛ که
 غواړی نوزه به هم مرسته در سره وکړم.
 د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د رېل د
 رییس په دفتر کې و. گڼ کسان ترې را تاوول.

ارسن لوپن ته دا ځای خطرناک مالوم شو؛ هڅه یې کوله چې له گڼې
گونې ځان وباسي، خو د پولیسو مشر یې تر څنگ ولاړ و. د پولیسو
مشر په دوهم ځل د تحقیق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وویل:
_بناغلیه! وخت مه ضایع کوه بس، یو موټر راوغواړه او غل ونیسه.
د پولیسو مشر وویل:

_دوه تنه مې د ارسن لوپن په پیدا کولو پسې لېږلي دي.
ارسن لوپن حیران شو:

_څه وخت؟

_لږ مخکې؛ پر بایسکلو لاړل؛ ډاډه یم، ارسن لوپن نه شې ترې
تښتېدلای.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنایي یې وویل:
_فکر نه کوم چې مامورین دې د ارسن لوپن په نیولو بریالي شي؛
هغه هم پر بایسکلو.

_ولې؟

_دا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر لیرې رسېدلی وي.
د پولیسو مشر وځنډل:

_زموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روین سیمې ته ځي، همالته
به یې ونیسو.

_فکر نه کوم.

_پروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ یې نیسو.

ارسن لوپن وویل:

_داسې ښکاري چې د یامین سیمه یې هدف دی.

د پوليسو مشر په حيراني ارسن لوپن ته وکتل:

—ته له کومه پوهېږي؟

—په کوبه کې يې همدا ويل؛ ما په خپله وليد؛ له جبهه يې د رېل د حرکت ليست را وايست او د رامین سيمه يې په نښه کړه.

د پوليسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل يې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد؛ له ځان سره يې وويل:

—شک يې نه وي کړی!

يودم يې وخنډل:

—دوولس زره فرانکه ډېر شى دى؛ ټوله سرمايه مې ده؛ د غله نيولو ته بېړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نيولو ډېر چانس لرو، ځکه ماته هغه سيمه مالومه ده.

مخکې تر دې چې د پوليسو مشر څه ووايي گاونډى د ارسن لوپن خبرې تصديق کړي:

—بناغليه دا سړى موسيو برلات نومېږي؛ اطمیناني شخص دى؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.

د پوليسو مشر به د زندان د مرستيال د ميرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ويل! هېڅ، ځکه يې په ډېره مينه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود، ويې ويل:

—موسيو برلاته! که د دې غله په نيولو بريالى شوې، قانون به دې تل پوروى وي. خوشاله يم چې د ارسن لوپن د نيولو له پاره دومره زړه کوئ.

د پوليسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونيو، يوه موټر ته يې ودر اوو؛ د ماول او کاستون په نومونو يې دوه تنه پوليس ور وپېژندل او ويې ويل چې دا دوه پوليس د ده په خدمت کې دي.

موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې گړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورينو په مرسته ډېر څه کولای شوای.

حيرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نيولو پسې ته!! وروسته يې دواړو پوليسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې يې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پوليس نه وای، نو د تلاشي له پوستو به څنگه تېرېده. څو کار نه و خلاص، غل يې بايد موندلی وای؛ له هغه سره يې پيسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک يې په رازونو پوه شي.

نيم ساعت وروسته د دارتال سيمې ته ورسېدل؛ د پوليسو په مرسته يې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امين د سيمې ټکټ اخيستی دی. ماول وويل:

د امين رېل نولس دقيقې وروسته د بوستي په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو، رېل سرعت نيسي او د پاريس خواته ځي. ارسن لوپن وويل: تر هغه ځايه څومره لار ده؟

_درويشت كيلو متره.
 ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
 _درويشت كيلو متره او نولس دقيقې.
 موټر حرکت وکړ؛ تېزته؛ يو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل
 تور لوگی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
 د رېل تر حرکت مخکې سټیشن ته ور ورسېدل. په بېړه يې ټولې
 کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
 د سټیشن رييس راغی، دوو پوليسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د
 رييس يوې خبرې نهيلي کړل؛ هغه د رېل د يوه کارکونکې له خولې
 ورته وويل چې د رېل تر درېدو مخکې يوه سړي له رېله ټوپ کړل او
 په گڼو ونو کې ننوت.
 ارسن لوپه په غوسه چيغه کړه!
 _غله د پوليسو موټر ليدلی و.
 د سټیشن رييس وويل:
 _که دوه سوه متره شاته لاړ شئ، د غله پلونه به په اسانۍ سره
 ومومي.
 خبره يې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
 ارسن لوپن يوه پوليس ته اشاره وکړه؛ هغه په گڼو ونو کې ننوت، خو
 ډېر ژر يې چيغه کړه، ارسن لوپن او بل پوليس منډه ور واخيسته؛
 لومړي پوليس په سترې سا وويل:
 _هلته وگورئ! غل تر دېوال واوښت.

ارسن لوپن په بیره مخ وړ وړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر دېوال پټه شوه، خوه غوښتل چې په یواځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا دښتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

— ښاغلی ماسول! تاسو کین لوری وڅارئ! کاستون به هم ښی. خواته لاړ شي، په دې توگه به غل د تېښتې لارونه لري. یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل: — که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانگې لیرې کړې؛ د ځنگل دا برخه گڼه وه؛ د ځانگوله لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پانډو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای پنگه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په پنگو دېوالونو کې ولاړ و. پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه وړ واپوله، خو د ماشې د کښولو وخت یې ونه موند. پرمخې پرېوت، ترڅو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛ ارسن لوپن وویل:

— گرانه ملگریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي. غله په حیرانۍ ورته کتل... ارسن لوپن وویل:

—سم نه وایم؟

غله وویل:

—سم وایي.

غل یې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره یې له جیبه تېره چاره را واېسته؛ ارسن لوپن څنگ بدل کړ؛ د غله لاس یې ونيو؛ زنگون یې د غله تشي ته سیخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ویې ویل:

—په مهربانۍ پوه نه شوې!

غل یې پر غوږ په سوک وواهه، بې هوښه شو.

ارسن لوپن د هغه جیبونه ولټول؛ هرڅه یې ترې یو وړل؛ د غله له جیبه یې د هغه د دیادانت کتابچه را وایسته، خو پانې یې واړولې، ناڅاپه یې له خولې راوتل:

—پیر اوږي! مشهور قاتل، هغه څوک چې میرمن دومبرورا او د هغې دوې لونی یې یواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې. د غله څېرې ته ځیر شو، ویې ویل:

—اوس پوه شوم چې داسې په رېل کې ولې شناخته راته وایسېد.

وروسته یې په یوه واړه کاغذ کې ولیکل:

—دا دوه سوه فرانکه هغو دوو پولیسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره یې د دې مشهور قاتل په نیولو کې مرسته وکړه.

لیک او پیسې یې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه یې را واخیسته؛ هوایي ډزیې وکړ؛ له ځان سره یې ویل:

—د ډزه اورېدو سره به پولیس راشي او دا قاتل به خپله سزا وويني.

د گاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په گڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچینی بازار ته ورسېد، ملگرو ته یې تلگراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل:

— تېره ورځ ارسن لوپن وټوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم څو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزیره کې د معجزې تیږه د غلو له منگولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر بناغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لاهم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې بېرته دولت ته ورو سپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وېنل شي.

خو ارسن لوپن غلې و؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.

دا تصور سم و؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوۍ ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خپره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:

"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترگه وکتل، خو زه په مننې پسې نه گرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.

د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملگري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزيره کې خپل ورک زوی ومومي.

د سارک جزيرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزيرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو. د دې پېښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.

خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيگناه راته واپسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د رېل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره!

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وگرځي، خپل ډېر وخت
بېځایه تېروي او په اوزاو پسې گرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له
تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي ټاکل شوي. "
ارسن لوپن

پای